

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Lord Raffles

genaamd
RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

DE MARTELKAMER ONDER DE HUDSON

15 cent.

No. 1213.

Raffles drukte op den verborgen knop.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van den ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegracht 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

DE MARTELKAMER ONDER DE HUDSON

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

RAFFLES, DE ONVINDBARE.

De Amerikaansche pers hield zich de laatste weken met niets anders bezig dan met het zonderlinge geval van den spoorwegkoning Olaf Kaldrup en zijn schoone dochter Sigrid.

Voor de belangrijkheid van deze zaak schenen zelfs de betaling van de Fransche schulden, de verkiezing van een nieuwen gouverneur van den Staat New-York, zelfs de kans van een nieuwen oorlog tusschen Duitschland en Polen te moeten achterstaan.

Men had Kaldrup reeds eenige weken gemist, in Wallstreet, en zijn zakenvrienden hadden zich reeds vruchteloos afgevraagd waar hij zich toch wel kon bevinden, toen een van deze heeren op het schrandere denkbeeld kwam, dat hij, met zijn bekoorlijke dochter, wel eens gevlucht kon zijn voor de bende van het Kwade Oog.

En eensklaps vond iedereen, dat hij zelf ook wel tot zoo'n eenvoudige oplossing had kunnen komen.

Want inderdaad, die verschrikkelijke bende had opnieuw het hoofd opgestoken, en een van haar eerste slachtoffers was juist Olaf Kaldrup geweest, een Zweed van geboorte, die binnen korten tijd in de Ver. Staten een reusachtig fortuin had weten bijeen te garen en voornaamste

aandeelhouder was in een aantal spoorweg-maatschappijen, die hunne lijnen nog steeds verder uitbreidden, en als het ware automatisch tegelijk met het rollen der wielen, de dollars in zijn brandkast lieten rollen, bij millioenen tegelijk.

Niet alleen hij zelf, maar ook zijne dochter had zich in het grootste gevaar bevonden — toen plotseling die verwonderlijke Engelschman kwam opdagen, die geheimzinnige avonturier, en de zaak binnen enkele dagen ten gunste van de slachtoffers van de bende besliste.

Niemand wist van waar dat geheimzinnige personage was gekomen. Men wist dat hij John Raffles geheeten was, en dat was alles. Niemand had hem ooit gezien, op zeer weinigen na, en die weinigen konden niet eens een behoorlijke persoonsbeschrijving van hem geven om de afdoende reden, dat Raffles de eigenaardige gewoonte had, zich in talloze gedaanten te vertoonen!

Er waren er, die hem als een eerwaardig geneesheer hadden gezien, anderen verzekerden dat hij als conducteur op een auto-bus had dienst gedaan, en er waren er zelfs, die zwoeren dat de Groote Onbekende hen in de gedaante

van een lift-boy per express-lift naar de 34ste verdieping van de bekende Singers wolkenkrabbers had doen schieten.

Grappenmakers voegden hier aan toe, dat zij Raffles als kindermeisje in Zwitsersche dracht met een kinderwagen hadden zien lopen, of hem als August den Domme in een circus hadden zien optreden.

En er waren inwoners van New-York genoeg, die hierom volstrekt niet lachten, maar het als zeer wel mogelijk beschouwden, dat de sluwe Brit zich ook in die gedaante had vertoond.

Hoe dit ook zij, Raffles had de hand in het spel gehad, hij had zich plotseling opgeworpen als beschermmer van de Kaldrups, vader en dochter, en na een paar dagen van hevige spanning zagen de ontstelde New-Yorkers de mooie Sigrid plotseling weder in hun midden verschijnen, gered uit de klauwen van de als een Phenix uit haar asch verreezen bende.

Maar de vreugde duurde niet lang, want de geheimzinnige vreeselijke Moloch, zooals de onbekende aanvoerder van het Kwade Oog genoemd werd, was er niet de man naar, zich voetstoots gewonnen te geven, en men vreesde reeds voor het ergste, nu hij zich den losprijs van een millioen dollar zag ontgaan, dien hij voor de invrijheidsstelling van het meisje had geëischt, toen zij uit New-York verdwenen.

Zelfs hun bloedverwanten en hun beste vrienden hadden er geen idee van, waarheen zij zich begeven hadden kunnen hebben. Naderhand bleek alleen de politie op de hoogte te zijn gesteld.

Weken verliepen, en men begon zich reeds ernstig ongerust te maken aangaande het lot van den multi-millionair, toen hij geheel onverwachts met zijn dochter weder te New-York terugkeerde. Hijzelf zag er slecht uit, als iemand die zwaar ziek was geweest. De mooie Sigrid leek vermagerd en bleeker te zijn.

En ofschoon geen van beiden veel loslieten omtrent het doel van die langdurige afwezigheid, zoo lekte het toch spoedig genoeg uit, want vooral in de kringen der invloedrijke personen hebben de muren ooren, dat Olaf Kaldrup met zijn dochter destijds naar El Pazo was vertrokken, in Mexico dicht bij de Amerikaansche grens gelegen, om zich daar buiten het bereik van de grijpende hand van den Moloch te stellen.

Dit moest zijn geschied op aanraden van Raffles, den onzichtbaren, onvindbaren Gentleman-dief.

En vrij snel werd bekend, wat er daarginds geschied was, ofschoon de politie klaarblijkelijk alle moeite deed, de zaak geheim te houden, met

het alleszins begrijpelijk doel, de vijandelijkheden tegen de bende van het Kwade Oog zoo veel mogelijk geheim te houden.

Er is echter een macht, die nog heel wat meer in de melk te brokkelen heeft dan de politie, zelfs van de Ver. Staten, en dat is de Pers.

Niet zoodra was er ook maar het geringste bekend geworden van het verblijf van Kaldrup en zijn dochter te El Pazo, of „The Sun”, „The New-York Herald”, „The World” en de „The Globe”, zonden hunne beste verslaggevers naar de Amerikaansche grensstad en deze ijverige pennenvoerders, den trein versmadend, jakkerden in hun snelste auto's bijna dag en nacht dwars door de Zuidelijke Staten van Noord-Amerika, om toch maar de eerste te zijn, die te El Pazo inlichtingen kon inwinnen, waarnaar dertig millioen Amerikanen zoo reikhalzend uitzagen.

Zij kwamen er bijna tegelijkertijd en zoo geoefend waren zij in het aanboren van bronnen, dat zij binnen zeer korten tijd iemand hadden ontdekt, die hun kostbare inlichtingen kon verschaffen, en dat was een kleine zwartoogige ritmeester van de dragonders, die kennis had aangeknoopt met Kaldrup en zijn dochter, natuurlijk zonder hun waren naam te kennen, teedere gevoelens voor het meisje had opgevat, die evenwel niet beantwoord werden, en eenige dagen lang de villa van den spoorwegkoning had moeten beschermen tegen de aanvallen van een kleine, maar stoutmoedige bende van dieven, die onder bevel scheen te staan van een buitengewoon mooie, nog zeer jonge vrouw, met blauwe oogen en blond haar.

En toen kwam de stroom inlichtingen plotseling los met de kracht van een waterval.

Die vrouw was niemand anders geweest dan het beruchte en langgezochte „Meisje met de Blauwe Oogen”, een geraffineerde misdadigster, die reeds talloze slachtoffers had gemaakt, en die in dienst scheen te staan van het Kwade Oog. Hoe de aanvoerder daarvan had kunnen ontdekken, waarheen de Kaldrups zich hadden begeven, zou wel altijd een raadsel blijven (tenminste zoo meenden de New-Yorkers), maar het feit bleef bestaan, dat zij naar El Pazo was gezonden, niet alleen om de Kaldrups weder in de macht der bende te brengen, maar ook om onder een valsch voorgeven, Raffles, hunnen beschermmer, naar die stad te lokken.

Dit laatste bleek uitstekend te gelukken, want Raffles was komen toesnellen op de ontvangst van een dringend telegram, waarin het meisje, wegens een zeer ernsige ziekte van haren vader verzocht, haar terzijde te willen staan.

Raffles vond daar het „Meisje met de Blauwe Oogen”, dat zich onder het mom van een rijke toeriste, die met haar ouders op de doorreis was, zich bij Sigrid en haar vader had weten in te dringen, en wist haar spoedig te ontmaskeren.

En daarop volgden de gebeurtenissen elkander met verbijsterende snelheid op.

De villa werd overvallen door bandieten — twee helpers van Raffles kwamen onverwachts opdagen — de kleine ritmeester kwam aan het hoofd van een half escadron dragonders de belegerden ontzetten, en hij vond dit zelf zoo'n belangrijk onderdeel, dat hij aan de gretig luiserende journalisten stof genoeg had kunnen verschaffen om er een halve jaargang van hun blad mede te vullen. Bianca Kirilef, zooals de naam luidde van „het Meisje met de Blauwe Oogen”, vluchtte met hare medeplichtigen in de bergen, Raffles achtervolgde haar, en geraakte met zijn beide vrienden in een zeer gevaarlijken toestand, nogmaals bood de ritmeester hulp, ditmaal op de dringende smeekbede van Sigrid Kaldrup, (maar dat vertelde de kleine Mexicaansche militair er niet bij!), de aanvoester van de kleine bende werd gearresteerd, zij wist echter weder te ontsnappen, de Kaldrups vertrokken in allerijl, ditmaal vergezeld door Raffles en zijn vrienden, en meer wist de ritmeester er niet van.

Het was veel, maar het was voor rasechte journalisten natuurlijk niet voldoende.

Dit alleen aan hunne lezers te melden, zou immers slechts een mondterging zijn.

En zoo nam ieder van het kleine legertje verslaggevers zich voor, het onderzoek nog verder uit te strekken, thans in een andere richting.

Hun trouwe lezers wisten thans, waarom Olaf Kaldrup zwak en ziek was teruggekeerd, namelijk omdat Bianca Kirilef hem een soort vergif had ingegeven om daardoor zijne dochter te dwingen, de hulp van Raffles in te roepen, maar waarom die dochter zelf zoo bleek was en er zoo lijdend uitzag, dat wisten zij niet, en de ridders van de pen hadden een duren eed gezworen, aan die nieuwsgierigheid van het hongerige publiek zooveel als in hun vermogen was te voldoen.

Laten wij hier maar aanstonds boekstaven, dat de heeren hier slechts voor een gering deel in slaagden, ondanks hun groote mate van onbescheidenheid, die nu eenmaal bij hun beroep hoort, en die hun ook ditmaal goede diensten bewees.

Toch vernamen zij nog, maar helaas niet uitsluitend door eigen onderzoek, zaken van groot

belang, en belangwekkend genoeg om er hunne lezers op te kunnen vergasten.

In het kort kwam de zaak hierop neer.

Gedurende de lange treinreis van El Pazo naar New-York waren er op dat traject dingen voorgevallen, die zelfs voor een land als Amerika fantastisch mochten worden genoemd.

De trein vervoerde een lading goud in staven, ter waarde van 400.000 dollar, toebehoorende aan een te slechter naam bekend staande bank, en de gegadigden naar dat goud waren niet alleen John Raffles en zijn onafscheidelijke metgezellen geweest, maar ook.... Bianca Kirilef, die de onbeschaamdheid had gehad, vermomd met deze zelfde trein te reizen als aanvoerster van hetgeen er van de bende was overgebleven, die haar behulpzaam had moeten zijn bij de ontvoering van John Raffles.

Het goud werd dan ook op een even voldoende, als schrander bedachte wijze uit den gepantserden wagon geroofd, en wel door Raffles en zijn vrienden, die onderweg den trein verlieten met de goudkisten, spoedig daarop gevolgd door het troepje bandieten, dat bezielde was door wraakgedachten, en door den wensch de kostbare kisten weder in hunne handen te krijgen.

En van dit tijdstip af, schenen beide partijen plotseling als van den aardbodem te zijn weggevaagd.

Wel verklaarden sommige getuigen, wonende in het kleine plaatsje, waardoor of waarlangs de breede straatweg naar New-York voert, dat zij geheimzinnige auto's des nachts in een duivelsche vaart hadden zien en hooren passeeren, maar aan dergelijke verklaringen had men uit den aard der zaak al bitter weinig.

Zoo konden dan de bladen alleen nog maar melden, dat Kaldrup en zijn dochter waren verder gereisd naar New-York, en in die stad veilig waren aangekomen.

Een dezer bladen kreeg daarbij den schranderen, hoewel niet zeer delicaten inval, de bleekheid van Sigrid Kaldrup in verband te brengen met een zekere teedere verstandhouding, die zou zijn ontstaan tusschen het jonge meisje en haren geheimzinnigen redder, waardoor zijn lezerstal aanstonds met eenige duizenden steeg.

Zoo stonden thans de zaken, en het spreekt wel vanzelf dat niet alleen het Amerikaansche, maar ook het Londensche publiek in die dagen reikhalzend uitzag naar andere berichten.

Men wilde weten wat er van het goud was terechtgekomen, maar toen het onomstootelijk bleek, dat het in de handen van John Raffles was terecht gekomen, haalde men glimlachend

de schouders op, begrijpend, dat althans dit punt van het programma was afgehandeld. Van dat goud zou men zeker wel nooit meer iets vernemen, en menigeen verkneukelde zich openbaar of in het geheim dat het juist „de Country- en Commerce-Bank was, wie dit lot getroffen had, want iedere Amerikaan, die ook maar eenigszins op de hoogte was van financiën, wist zeer goed, dat gezegde bank voornamelijk bestond van oplichterijen op groote schaal en allerlei ondernemingen die het daglicht niet konden velen.

Om dit goud bekommerde zich dus niemand meer.

Maar, wat was er van Raffles zelf geworden? Waar bevond hij zich ergens in dat reusachtige Amerika? Zou hij den strijd tegen de bende van het Kwade Oog reeds opgeven? Nu hij zoo'n goede slag had geslagen? Wat was er van Bianca Kirilef geworden, na dien dollen wedstrijd om het bezit van het goud?

Dit waren vragen, die allen om spoedige beantwoording vroegen, want het Amerikaansche publiek kon de spanning bijna niet meer verduren, en haakte naar een „bevredigend slot”, zooals het die ook aan een behoorlijke film wil zien!

TWEEDE HOOFDSTUK.

DE PLANNEN VAN RAFFLES.

Het was op een zeer donkeren nacht, in de nabijheid van een klein plaatsje, op eenige tientallen mijlen ten N.O. van Kansas-City, en onmiddellijk volgend op den strijd waarvan aan het slot van het vorige hoofdstuk gewaagd werd, toen een gesloten, blijkbaar zeer snelle auto stilstond, niet ver van den zoom van een woud, dat zich over een grooten afstand uitstrekte.

De auto had den grooten weg reeds eenigen tijd van te voren verlaten, en met gedoofde lichten, een smal zijpad gevolgd, hetgeen een tamelijk gewaagde onderneming mocht worden genoemd, want de nacht was zeer donker, de weg was slikkerig, en de zuto scheen zwaar beladen te zijn.

Zoodra het voertuig stilstond, stapten er drie mannen uit, op een plek, zoo inkt-zwart, dat zij elkander ternauwernood konden zien.

Het waren Raffles, de trouwe chauffeur James Henderson, en Charles Brand.

Zij bleven geruimen tijd staan luisteren, en pas toen het volkomen stil bleef en het zeker was, dat hier geen enkele bespieder zich kon ophouden, zeide Raffles op fluisterenden toon:

„Dit lijkt mij een zeer goede plek toe. Wij zullen dien zwaren boom met zijn zonderling gevormde takken uitkiezen. Hij zal later gemakkelijk zijn terug te vinden.”

„Maar waarom zouden wij het goud eigenlijk niet verder meenemen?” vroeg Brand, eveneens fluisterend.

„Daarvoor zijn verschillende redenen, Brand,

de één nog afdoender dan de andere. De voor naamste is wel deze: dat die kisten met goud mij in mijn bewegingen zouden belemmeren.”

„Wel, wij hebben immers niets anders te doen, dan regelrecht naar New-York door te rijden! Wij hebben deze auto pas gehuurd, het goud is er op een volkomen verlaten plek ingeladen, wij zijn goed vermomd, en de politie is het spoor bijster.”

„Van dat laatste ben ik nog volstrekt niet zoo zeker, Brand!” hernam Raffles langzaam. „Wij zullen er verstandig aan doen, onze tegenstanders niet te onderschatten. En het is ook heel wat minder gemakkelijk dan je wel denkt om die vijf kisten goudstaven ongemerkt New-York binnen te krijgen. Zij zien er verdacht genoeg uit, om gedachten aan dranksmokkelen op te wekken. Maar er is nog een reden die voor mij van veel meer gewicht is, en die mij er toe brengt, het goud voorloopig hier te begraven, waar het volkomen veilig is.”

„Welke is die reden?”

„Bianca Kirilef is hier in de onmiddellijke nabijheid, en ik ben niet van zins, de kans prijs te geven, haar te hervinden, en dan hoop ik in staat te zijn, haar beter vast te houden dan tot dusverre, zoodat ik mijn middeltje zal kunnen toepassen, haar het geheim te ontrukken van den Moloch, met wien zij zonder den minsten twijfel persoonlijke betrekkingen onderhoudt, en zij is waarschijnlijk het eenige lid van de bende die zich daarop kan beroemen. Vooruit vrienden,

snel aan het werk, en die kisten ginds aan den voet begraven. Wij hebben gelukkig nog geld genoeg om den buit daar, als het moet, eenige maanden te laten! De plek is hier zoo eenzaam, dat niemand het hier zal komen zoeken, en wij zullen elk spoor volkomen uitwisschen."

Reeds had Raffles een spade gegrepen, die in de auto stond, en Henderson de reus was reeds doende, de zware kisten te voorschijn te halen, die onder een deken verborgen waren geweest.

Snel werden de kisten, van ruw hout vervaardigd, naar den voet van den boom gedragen, de spaden werden in den grond gestoken en zwijgend groeven de drie mannen een kuil, groot genoeg om er de kisten naast elkander in te kunnen plaatsen, zoodat er minstens drie voet aarde boven zou zijn.

De kuil werd weer dichtgeworpen, en bij het licht van een enkele zwakke zaklantaarn werd de grond zooveel mogelijk gelijk gemaakt, terwijl de regen, die sedert eenige minuten was gaan vallen, zeker wel verder zou zorgen voor het uitwisschen der voetstappen.

Het was bijna half twee in den nacht toen het werk eindelijk was voltooid, en men kon er wel zeker van zijn, dat geen enkele ongewenschte getuige de drie mannen had kunnen bespieden in deze eenzame streek, schaars bewoond, en waar de landbouwers zich meestal vroeg te rusten begaven.

Raffles wierp nogmaals een blik op de plek, zeker wetende, dat hij haar ten alle tijde zou kunnen terugvinden, en toen begaven de mannen zich weder naar de auto, stapten er in, en reden niet zonder moeite langs het smalle modderige pad, weder naar den hoofdweg. Reeds wilde Raffles de auto tot meerderen spoed aanzetten, toen Brand zijn hand op den arm van zijn vriend legde, en vroeg:

"Waar denk je Bianca Kirilef nu eigenlijk ergens te vinden?"

"Aan het station!" antwoordde Raffles lachend.

"Aan het station?" herhaalde Brand verbaasd.

"Wat zou zij daar zoeken?"

"Den eersten den besten trein naar New-York," antwoordde Raffles kalm. "Dat is een nachttrein, die om half drie vertrekt. Of hij de beste is, zou ik je niet kunnen zeggen, maar de eerste is het in ieder geval!"

"Maar als zij dat doet, Edward, dan stelt zij zich bloot aan het gevaar dat de politie van Kansas-City, die ook hare makkers reeds arresteerde, haar daar zal zoeken."

"Die kans zal ze er gaarne voor over hebben!

In haar plaats zou ik stellig hetzelfde doen. Zij moet begrijpen, dat ik niets beter zal weten te doen, dan mij zoo spoedig mogelijk naar New-York terug te begeven, omdat ik in die miljoenenstad heel wat veiliger zal zijn dan in deze schaars bevolkte stad, die er een uitmuntende politie op na houdt. Zijzelf loopt hier natuurlijk elk oogenblik het risico dat men haar zal snappen, en ook voor haar is het veel beter, zoo spoedig mogelijk de wereldstad op te zoeken, waar zij spoedig genoeg kan onderdompelen, in wat men daar met een eigenaardig woord „de onderwereld" noemt."

"Maar zij moet er op rekenen, dat jij de politie gewaarschuwd hebt, en dat zij het station zal bewaken."

"Zij zal zich goed vermommen, en zij zal het er op aan laten komen! Zij heeft hier niets meer te zoeken in deze stad, waar zij met haar medeplichtigen vertoefd heeft, en van wie zij onmogelijk kan weten, of er zich niet een enkele onder zal bevinden, die bereid is, haar voor den prijs van zijn eigen vrijheid te verraden. Zij moet ook rapport gaan uitbrengen aan den Moloch, tenslotte hoopt zij misschien wel mij op denzelfden trein te zien, en daarom zet zij er alles op om New-York weer zoo spoedig mogelijk te bereiken."

Reeds terwijl dat kort gesprek gevoerd werd had Raffles de lantaarns weder ontstoken, en de snelheid van de auto vermeerderd, die nu in ijlende vaart langs den breeden weg vloog, en binnen een kwartier de stad weer had bereikt.

Juist toen de auto het groote plein opdraaide waaraan het station gelegen was, zagen Brand en Raffles door de beslagen voorruit, die den geheelen weg over door den regen gegeeseld was, vaag de gedaante van een vrouw, die, met een klein koffertje in de hand, haastig het plein overstak, en in het station verdween.

"Zou zij dat geweest zijn?" vroeg Brand, onwillekeurig zachtjes sprekend, alsof de vrouw hem had kunnen verstaan.

"Het was in ieder geval haar loop, en haar gedaante, maar ik meen te hebben opgemerkt, dat de kleur van haar haar plotseling veranderd is, en van blond, zwart is geworden! Maar dat ziet men onder soortgelijke omstandigheden wel eens meer. Maar voor den drommel — — —"

Deze uitroep werd Raffles ontlokt, nadat hij een blik had geslagen op de verlichte wijzerplaat van de groote klok boven den ingang van het station.

Hij haalde snel zijn eigen horloge te voorschijn en riep ongeduldig uit:

"Wij zijn ezels! Mijn horloge loopt tien mi-

nuten achter bij deze klok! Wij hebben nog maar een halve minuut."

Reeds greep Raffles naar den knop van het portier, toen de gesloten auto nog nauwelijks stilstond voor den hel-verlichten ingang van het station, toen er van den anderen kant een tamelijk groote auto aankwam, waarvan de bestuurder of niet goed kon zien, of in al te opgewonden toestand verkeerde, want de wagen reed met tamelijk groote kracht tegen dien van Raffles, waarvan de inzittenden met kracht dooreen werden geworpen, daar zij juist waren opgestaan om uit te stappen.

Brand wierp het eerste een der portieren open, en riep den onhandigen chauffeur woedend toe:

"Stommeling! Kun je niet zien, waar je rijdt?"

"Mijnheer, neem mij niet kwalijk, maar ik ben in een toestand, die mij alles dubbel doet zien! Ik dacht dat ik twee wagens voor mij had, ik wilde er tusschen doorrijden en toen — — —"

Brand en Raffles, die eveneens naderbij waren getreden, wierpen elkander een snellen blik toe.

Zij hadden aanstonds die joviale, wat schelle, jonge stem herkend.

Het was die van den jongen Ford, een achterneef van den bekenden automobielfabrikant, van denzelfden rijken pretmaker dus, aan wien zij nog slechts weinige dagen tevoren een zeer fraaie auto hadden ontnomen, die zij noodzakelijk noodig hadden, om zich zoo snel mogelijk met het goud van de bank uit de voeten te kunnen maken.

Wat Henderson betreft, hij gevoelde zich alles behalve op zijn gemak, want naast het jonge mensch zat zijn gelijkgestemde vriend en aanstaande zwager, achterneef van den bekenden automobielfabrikant.

De reus begreep aanstonds wat er moest volgen, wanneer deze jeugdige drinkebroer hem herkende als de man, die hem eenige nachten terug op den grooten weg zijn prachtige splinternieuwe renwagen had ontnomen, ook al omdat Henderson nu eenmaal zulk een voertuig dringend behoefde, teneinde de schurken te achterhalen, die Raffles en Brand hadden ontvoerd!

Het was echter duidelijk te bemerken, dat de jonge lieden thans zeker niet op jacht waren naar hun verloren eigendom, en dit liever aan de politie overlieten, want beide bevonden zich in een toestand, al mocht Amerika dan ook nog zoo droog gelegd zijn, die scherpzinnig speuren ten eene male onmogelijk maakte.

Maar reeds had de jonge Gould Raffles kame-raadschappelijk bij den arm gevat en herhaalde zijn verontschuldigen, op een toon alsof het

een goede grap betrof, toen Raffles zijn jong gezicht, een weinig rood en opgezet door den invloed der gesmokkelde port, eensklaps zag veranderen. Er kwam een uitdrukking op als van iemand, die ingespannen over een moeilijk vraagstuk nadenkt, en Raffles bemerkte, dat de jonge boemelaar hem aanstonds zou herkennen.

Hij wilde zich losrukken, maar de andere hield hem met ware dronkemanskracht vast en riep luidkeels:

"Maar zeg, wij hebben elkaar al eens vroeger gezien, kerel! Wel zeker, ik ken je bleek facie! Was het bij mijn aanstaanden schoonvader, of was het in de club, of was het op de ijsbaan?"

Er waren op het luid geschreeuw en gelach, dat ver weg klonk, van de slapende provinciestad reeds een paar agenten komen toeloopen, die eerst naar de leelijk gehavende, gesloten auto, en toen met gefronste wenkbrauwen naar den aanstichter van dit verkeersongeluk zag.

Raffles begreep dat de geschiedenis aanstonds een gevaarlijke wending voor hem zou kunnen nemen als hij niet snel handelde.

Hij bevrijdde zijn arm met een snellen ruk uit den greep van den lastigen schreeuwer, en zeide lachend tot een der agenten:

"Het heeft niets om het lijf, agent! De heeren zijn vrienden van ons, en een beetje opgewonden! Wij zullen het onder elkander wel uitmaken, het heeft werkelijk niets te beteekenen."

Maar de agent was een man die zijn plicht wist te doen, en het oog der wet ziet nu eenmaal scherp.

Hij betwijfelde het, of degene, die daar met een zwaaiend hoofd achter het stuur van een blijkbaar zeer krachtigen auto zat, wel in staat was, den wagen zonder gevaar voor zichzelf en voor anderen zelfs in een bijna geheel verlaten stad in bedwang te houden, en daarom beval hij kortaf:

"Rijd u het plein eens rond, ik kom op de treeplank staan, mijn maat aan den anderen kant!"

De beide vrienden protesteerden lachend, maar zij zagen spoedig dat het ernst was, en de jonge Gould bracht de auto en blijkbaar niet zonder moeite in beweging, waarbij hij op een haar na, een nieuwe aanrijding had veroorzaakt met de auto van Raffles en zijn metgezellen.

Raffles, die ternauwernood zijn ongeduld kon verbijten, wachtte nauwelijks tot de auto langzaam en zigzaggend een paar meter verder was, en fluisterde toen haastig:

"Naar het perron! Naar het perron!"

Zonder zich verder om de auto te bekommeren snelden de drie mannen het station binnen, en zij wilden juist, zonder zich de moeite of den tijd

te geven, plaatsbewijzen te koopen, de trap op-ijlen, die naar het perron voerde, toen er een schrill gefluit weerklonk, het geraas van stoom, die wordt uitgeblazen, en dadelijk daarop het steunend geblaas van een groote locomotief, die een lange rij wagens in beweging moest brengen.

Raffles keek om, en bleef onmiddellijk staan, toen hij het bleeke, van pijn vertrokken gezicht van Brand zag, die al zijn best deed, even vlug als de anderen de trap op te ijlen, ondanks zijn enkel, dien hij den nacht tevoren verzwikt had bij zijn pogen de vluchtende Bianca te achterhalen.

„Te laat!” zeide Raffles kalm, wel inziende, dat hij zich in zijn lot zou moeten schikken, maar vast besloten den strijd niet op te geven, en met alle middelen te trachten, zoo spoedig mogelijk de vrouw weder terug te vinden, naar alle waarschijnlijkheid de eenige die op de hoogte was van de identiteit van den Moloch.

Brand keek hem bedroefd aan, en zeide zachtjes:

„Dat is mijn schuld! Maar mijn enkel doet werkelijk heel veel pijn.”

„Ook zonder dat zouden wij den trein toch niet meer hebben gehaald!” troostte Raffles hem.

„Als het iemands schuld is dan is het die van de jeugdige kuikens van de auto en vroeg of laat zal ik hen daarvoor doen boeten. En nu moeten wij een snel rijdende auto hebben in plaats van het wrak van een ding dat voor het station staat.”

„En waar denk je die in het holst van den nacht in een stad als Kansas-City te vinden?”

„Ik geloof dat ik er al een heb!” zeide Raffles lakoniek.

„En als je er een hebt, wat wil je er mee doen?”

„Den sneltrein inhalen!”

„Des nachts?”

„Over een uur breekt de dag aan. Ga dus mee!”

De drie mannen daalden haastig de trap weder af, gingen door de verlaten vestibule, waar slechts een paar slaperige kruiers rondrentelden, en waar zij nauwelijks eenige seconden in het station waren geweest, en konden er nog getuigen van zijn hoe de jonge heer Gould, den prachtigen wagen in zonderlinge bochten over het plein stuurde, zoodat het wel scheen, alsof ook de auto diep in het glaasje had gekeken.

De agenten stonden nog altijd ter weerszijden op de treeplank, en zij maakten den indruk van schipbreukelingen op een wrak, dat door den storm op woeste baren wordt heen en weer geslingerd.

„Neemt gij beiden ieder een paar bussen

benzine uit onze auto,” beval Raffles zachtjes, zonder den anderen wagen uit het oog te verliezen, die daar op het plein laveerde.

Hij wist dat er zich recht tegenover het station een politiebureau bevond en als de politie zich maar niet liet intimideeren door de wereldbekende namen der beide schatrijke jongelui dan was hun lot voor dien nacht niet twijfelachtig.

Henderson en Brand hadden reeds ieder twee groote bussen benzine uit den wagen genomen, waarvan de vooras geheel ontzet was, en Raffles zeide, steeds even zacht:

„Let nu goed op, en houd je gereed om in te stappen!”

„In te stappen!” herhaalde Brand verwonderd. „Heb je dan al een auto?”

„Ja. Daar staat zij!” antwoordde Raffles, en hij knikte met het hoofd naar de overzijde, waar de groote auto juist stilhield voor het bureau van politie.

De beide agenten sprongen van hun plaats, en men kon duidelijk het protesteerend gescheld, afgewisseld door gelach hooren van de beide jongelieden, die tamelijk onzacht van hun plaats werden getrokken en naar binnen gevoerd waar zij waarschijnlijk den tijd zouden krijgen om hun roes uit te slapen!

„Flinke politie!” zeide Raffles goedkeurend. „Zij laat zich geen vrees aanjagen door den klank van een paar bekende namen! Wacht mij hier, ik ben dadelijk weer terug!”

Vlug als een hert, stak Raffles het plein over, en wipte achter het stuurwiel van den grooten wagen, dien de politie tot haar schade een oogenblik onbeheerd had achtergelaten.

De electrische starter bracht den motor op gang, en de wagen reed bijna geruischloos weg, zooals het een dure auto betaamt.

Raffles stak er het plein weer mee over, matigde een weinig de vaart, en in het langs rijden, sprongen Henderson en Brand er met hunne benzineblikken in.

Een ondeelbaar oogenblik stopte Raffles naast de verongelukte auto, stak zijn hand door het geopende portier, en greep er het platte valies uit, dat wat kleederen, eenige vermommingen en onmisbare werktuigen bevatte.

En juist toen de auto een breede straat in vloog, op de hoogste versnelling, teekenden zich de gedaanten der beide verschrikte agenten weder af tegen het helderverlichte fond van de gang van het politie-bureau zwaaiend met hun armen als molenwieken.

DERDE HOOFDSTUK.

DE WEDSTRIJD MET DEN TREIN.

Het was gelukkig dat Kansas-City op dat uur van den vroegen morgen zoo goed als geen verkeer had, want Raffles reed met een snelheid, alsof hij moest deelnemen aan een race om het wereldkampioenschap.

Een andere gelukkige omstandigheid was, dat hij in deze stad zeer goed den weg wist, geholpen door een ijzeren geheugen voor plaatselijke gesteldheden, dat hem nimmer in den steek liet.

Brand had naast hem plaats genomen, en wierp een vluchtigen blik op den snelheidsmeter, die 85 K.M. aanwees, hetgeen vrij snel is voor „de bebouwde kom der gemeente!”

De jonge man luisterde scherp toe, of hij achter zich de nadering van een achtervolgende auto hoorde, maar hij vernam niets dan het gonzen van den eigen motor, en hij wist nu wel alreeds dat het een bijzondere snelle wagen moest zijn, in staat om dit snelheidsmonster in te halen.

Binnen tien minuten was men de stad uit, en daar Kansas-City tien toegangswegen heeft, allen begaanbaar voor auto's, was de kans tamelijk groot, dat de politie den verkeerden zou volgen. Raffles scheen zich hierom echter in het geheel niet te bekommeren, want hij zat met een opgewekt gelaat achter het groote stuurwiel, verheugd, zooals iedere sportman verheugd is die een sterken, nog nieuwen wagen langs een breede, goed-onderhouden, en verlaten weg kan sturen.

Aan de omstandigheden, waaronder die rit plaats had, dacht hij blijkbaar in het geheel niet. Reeds begon de hemel zich in het Oosten een weinig lichter te tinten, toen de auto met een snelheid van ruim 90 K.M. voortsnelde over den breeden straatweg, die langs de spoorbaan loopt, en er zich nooit verder van verwijdt dan een twintigtal meters, terwijl ter rechterzijde op een afstand, variërend van een halven K.M. tot vijf de Missouri haar troebele golven voortstiet.

Het volgende station van eenige beteekenis aan de spoorlijn was Moberty, en de trein zou over dien afstand van 300 K.M. iets minder dan vier uren doen. En daar de Express hun zeker niet meer dan hoogstens een kwartier voor was,

rekende Raffles erop, dat hij op zijn laatst binnen anderhalf uur hem zou hebben ingehaald.

Het zou dan klaarlichte dag zijn. En toch nog zoo vroeg, dat hij den breeden weg voor zich alleen had, en snel genoeg zou kunnen rijden, om minstens een kwartier voor den trein te Moberty aan te komen.

De drie mannen zaten zoo laag mogelijk neergedoken achter de smalle voorruit. De nachtkoude was zeer voelbaar, want zij hadden nog weinig gelegenheid gehad, zich dikke overkleeren aan te schaffen; de dag beloofde echter warm en zonnig te worden.

Zij reden het Oosten tegemoet, en daar werd het telkens lichter aan den hemel, die een parelmoere tint verkreeg, met violette strepen doorderd, het rose ging langzamerhand over in een gloeiend rood, en toen vertoonde de zon zich als een rood-koperen bol plotseling boven de inzinking van twee lage heuvels.

Een nieuwe dag was aangebroken.

Zonder de vaart van de auto ook maar een oogenblik te vertragen, en terwijl de naald van de snelheidsmeter schommelde tusschen 90 en 95 K.M. stuurde Raffles den wagen met vaste hand over den prachtigen, breeden weg, zooals de meeste wegen in Amerika van beton vervaardigd.

Nu en dan vlogen de reizigers door een klein bosch, maar meestal omgaf hen slechts de vlakke, en welige weilanden wisselden af met groote boomgaarden, waarin hier en daar de vruchten reeds rijpten.

Zij snelden langs groote hoeven, waar de bewoners langzaam begonnen te ontwaken, en vijf kwartier nadat zij Kansas-City hadden verlaten zagen zij in de verte den rookpluim uit de locomotief van den sneltrein die in duizelingwekkende vaart over de spoorstaven snelde, en toch niet zoo snel als de auto voortsuisde over den gladden weg.

Deze was in deze streek over een lengte van vele tientallen K.M. lijnrecht, evenals de spoorlijn, en de drie reizigers konden iedere minuut den afstand zien verminderen, die hen nog van den sneltrein scheidde.

Reeds was zijn daverend geweld te vernemen

als het gerommel van een ver onweder.

Tien minuten later kon men zijn wagens reeds tellen. Het waren er veertien met de bagagewagens inbegrepen.

De trein werd getrokken door een van die monsterachtig groote, moderne locomotieven, die acht gekoppelde drijfwielen hebben, vier zoogenaamde loopwielen, en zes wielen onder den tender.

Bijna naast den achtersten wagen vloog de auto langs een overweg, die, naar men weet, in Amerika zoo goed als nergens zijn afgesloten.

En nu pas was het duidelijk te zien, hoeveel sneller de auto liep dan de trein, want binnen weinige minuten was zij hem in zijn volle lengte gepasseerd, op twee wagons na.

En nu zag Brand, die voortdurend naar den trein gekeken had, iets, dat hem deed verbleken, en onwillekeurig zijn hand naar het stuurwiel uitstrekken.

Voor een portierraam, blijkbaar geheel alleen in het compartiment stond, of liever leunde een vrouw, die een vrij groote browning vasthield, waarmede zij, zonder zich in het minst te overhaasten, op de auto mikte, die op dezelfde hoogte meereed, daar, waar de weg ten hoogste vijf of zes meter van de spoorlijn verwijderd was.

Reeds had Brand zijn eigen wapen getrokken, vastbesloten om Bianca Kirilef, want dat zij het was, behoefde men niet te betwijfelen, een kogel door het hoofd te jagen, toen zij zelve reeds schoot.

De kogel was blijkbaar op Raffles gemunt, maar hij trof geen doel. De trein had zeker juist een schokkende beweging gemaakt en dat redde Raffles wellicht het leven.

Maar toch was hetgeen er geschiedde erg genoeg. Want de revolverkogel raakte een van de voorbanden, die met een luide knal uiteen sprong, juist op hetzelfde oogenblik dat ook Brand, zonder den tijd te vinden om goed te mikken, zijn revolver afschoot.

De wagen maakte een vreeselijke, slingerende beweging, en zou bijna in volle vaart tegen een mijlpaal zijn geloopt, als Raffles niet met de uiterste krachtsinspanning geremd had, en tegelijkertijd het stuurwiel naar de andere zijde had omgeworpen.

Maar aan den anderen kant stond helaas een telegraafpaal, en het achterdeel van de auto sloeg er met zooveel kracht tegenaan, dat hij aanstonds omsloeg.

Hij bleef halverwege over den drogen greppel uitsteken, die langs den weg liep, en die greppel redde waarschijnlijk de drie mannen van den dood, want zij konden zich aanstonds vrij

maken, en langs de helling van de droge sloot weder op den weg klauteren, na er met een paar schrammen te zijn afgekomen.

Toen zij wede rovereind waren gekrabbeld, vrij erg bemodderd, verdween de trein reeds als een klein speelgoed ding in de verte, en het volgende oogenblik was zij uit het gezicht verdwenen.

„Nu, ik geloof dat er reden is om dankbaar te zijn!” zeide Raffles koeltjes. „Ik meen te weten dat die vrouw zeer goed met haar browning weet om te gaan en het is louter toeval dat wij hier thans ongedeerd bijeen op den weg staan.”

„Maar zonder auto, Edward, en zonder den minsten kans, dat duivelsche creatuur nog in te halen voor Moberty, om van New-York in het geheel niet te spreken.”

„Inderdaad geloof ik niet, dat er veel aan deze auto te herstellen valt!” zeide Raffles met een medelijdenden blik op het wrak van den prachtige auto, die blijkbaar niet veel meer waard was, en in elk geval onbruikbaar zooals zij daar onderste boven dwars over den greppel lag.

Hij liet zijn blikken in het rond waren, maar het was duidelijk dat niemand getuige was geweest van dit ongeluk. De naastbijzijnde hoeve lag minstens een paar kilometers gaans en daar was nog nauwelijks eenig leven te zien. Het was nog zoo vroeg dat de landarbeiders zich nu pas langzamerhand naar de akkers begonnen te begeven.

Het was wel denkbaar, dat al de eigenaars van de hoeven die men kon zien liggen, over een Fordje beschikten, — maar dat is niet het eigende voertuig om een trein in te halen die met een snelheid van bijna negentig kilometers voortijlt!

Maar het scherpe oog van Raffles ontwaarde na eenige oogenblikken een ander vervoermiddel, dat hem misschien nog beter van pas kon komen dan zelfs de snelste automobiel. Het was een watervliegtuig, dat in pijlsnelle vaart kwam aanzetten, en zich gereed maakte om op het water van de Missouri neer te strijken.

Vol spanning zagen de drie mannen toe, hoe het vliegtuig steeds meer daalde en zich eindelijk bevallig, als een ranke watervogel, neerzette op de rivier, uitliep, en toen kwam stil te liggen op een plek, nauwelijks vijf minuten gaans vanwaar de drie mannen zich bevonden.

Het was klaarblijkelijk een militair toestel, want Raffles kon zien, hoe een man in uniform op een van de breede drijvers stapte, gewapend met een touw, dat hij blijkbaar poogde om een meerpaal te werpen.

„Wat wil je doen?” vroeg Brand onder het snelle voortloopen.

„Ik wil vragen of de bemanning van die vliegboot, die een groot gewicht schijnt te kunnen dragen, mij naar Moberty wil brengen,” gaf Raffles ten antwoord.

„Ik denk niet dat ze het doen zullen!”

„En ik denk juist het tegendeel! Gelukkig heb ik nog steeds mijn aanstelling van detective in mijn binnenzak, en die moet nu maar eens dienst doen. Trouwens, als ik zeg dat ik een gevaarlijke misdadigster op het spoor ben, zeg ik niets anders dan de waarheid!”

Vlug, want ik geloof dat zij hier willen meren!”

Met niets anders bij zich dan het platte valies, bereikten de drie mannen de plek waar de vliegboot op het water dreef, niet ver van een kleinen, houten steiger, blijkbaar bestemd om er vrachtbooten aan te meren.

De man op den drijver was er tenslotte in geslaagd het touw om den paal heen te werpen, en nu begon hij langzaam en voorzichtig het ranke vliegtuig op die wijze dichter bij den wal te trekken, toen Raffles hem toeriep:

„Neem mij niet kwalijk, luitenant, maar ik zou u het voorstel willen doen, het kiezen van uw ligplaats nog enkele oogenblikken uit te stellen. Ik heb u een zeer grooten dienst te verzoeken. Ik ben detective, mijn standplaats is New-York, en ik achtervolg een gevaarlijke misdadigster, die nog geen kwartier geleden van mijn auto een wrak heeft gemaakt bij een poging, het van mij zelf te maken! Gij kunt onzen armen wagen daarginds omgekeerd tegen dien halfgekraakten telefoonpaal zien liggen.”

De jongeman op den drijver had verbaasd opgehouden met trekken, en scheen nu zijn metgezel te raadplegen, die in den stuurstoel was blijven zitten.

Na eenigen tijd vroeg hij:

„Hebt gij legitimatie-papieren?”

„Hier zijn ze, ik zal ze u aanstonds laten zien.”

„Waar wilt gij heen?”

„Naar Moberty. Het is nauwelijks twee uur hier vandaan, en gij zult dien afstand met uw machine gemakkelijk in de helft van dien tijd kunnen afleggen, naar ik veronderstel, want ik zie dat gij daar een bommenwerper bestuurt, zonder bommen evenwel! Ik vermoed dat gij gemakkelijk honderd vijf en zeventig kilometer per uur kunt maken.”

„Honderd drie en tachtig!” antwoordde de luitenant trotsch. „Nu, als de zaak werkelijk van veel belang is, dan gelooven wij wel, dat wij u behulpzaam moeten zijn! Help mij even, het vliegtuig langs den steiger te trekken, dan zal

ik inzage nemen van uw papieren!”

Hij maakte het touw weer los, trok het naar zich toe, rolde het op, en wierp het Raffles toe, die het eene einde behendig opving, terwijl het andere aan een der spijlen van het toestel werd vastgemaakt.

Het was nu zeer gemakkelijk het toestel voorzichtig zóó dicht bij den steiger te trekken, dat de luitenant, staande op een van de drijvers, de hand naar Raffles kon uitstrekken, om de voortreffelijk nagemaakte aanstelling in ontvangst te nemen, benevens den koperen penning, welken Raffles hem toestak.

De beide vlieger-officieren lazen het papier nauwkeurig door, bekeken den penning en toen gaf een hunner de beide voorwerpen weder terug met de woorden:

„Wij zullen u daarheen brengen, als het een zaak van werkelijk groot gewicht betreft.”

„Van het allergrootste gewicht!” bevestigde Raffles. „Als ik u zeg, dat wij ons best doen, een der voornaamste leden van de Bende van het Kwade Oog te vatten, dan zal u dat wel voldoende zijn.”

Als wij daarbij kunnen helpen, dan zouden wij u gaarne met onze machine dwars door Amerika heen brengen, en ik verzeker u dat het weinig minder vlug zal gaan, dan met het vliegtuig van dien drommelschen Raffles, die u en uw vrienden van de politie in deze zaak zoo goed helpen!”

„O, daarvan ben ik overtuigd!” zeide Raffles met een flauw glimlachje. „Toch zouden wij u zeker niet zijn lastig gevallen, als die vrouw niet in den trein had gezeten en niet op mij geschoten had. Wat onze wagen aangaat, wij hebben geen tijd om ons daarom te bekommeren, en ik verzoek u alleen dringend, aanstonds na uw terugkeer de politie van . . . Kansas-City te waarschuwen, want uit die stad is zij afkomstig.”

„Wij moeten dus den express inhalen?” riep de luitenant opgewonden uit, terwijl hij zijn horloge raadpleegde. „Heb je dat gehoord, Jim?”

„Ik heb het gehoord, Dick, en we zullen hem inhalen ook!” antwoordde degene die achter de besturingsinrichting zat, en blijkbaar den rang van kapitein had. „Kom spoedig aan boord, ik beloof u, dat gij een kwartier voor het binnenrijden van den trein het station zult hebben bereikt.”

Vlug en behendig als apen, klauterden de drie geoefende mannen snel in den steiger op een der drijvers, en vandaar in de vrij ruime kajuit, waar zij tot hun verwondering vier manschappen aantroffen, van wie zij nog volstrekt

niets hadden bespeurd en die thans op bevel van den kapitein het toestel moesten verlaten, opdat dit zoo licht mogelijk zou zijn.

Zij kregen bevel te blijven wachten op de terugkomst van het vliegtuig, terwijl een hunner zich naar de naaste hoeve moest begeven om daar te telefoneeren naar Kansas City.

Dit nu was een haast, die Raffles eigenlijk niet verwacht had, en die hem maar half aanstond, maar hij kon geen enkele reden bedenken, om zich hiertegen te verzetten, zonder argwaan te wekken, en daarom zweeg hij maar, en hoopte slechts, lang in Moberty te zijn, voor de politie ter plaatse was, de auto herkende en daaruit

gevolgtrekkingen maakte, die voor Raffles on-aangename gevolgen zouden hebben, als hij niet zorgde ver uit de buurt te zijn.

De vier vlieger-soldaten waren reeds op den steiger geklommen en duwden voorzichtig de vliegmachine van den wal.

De twee vierbladige schroeven begonnen met groote snelheid te draaien, het vliegtuig zweefde over een afstand van omstreeks vijftig meter met steeds toenemende snelheid over het gele water van de Missouri, die hier bijna een kilometer breed is, en verhief zich toen sierlijk in de blauwe lucht, om zoo snel mogelijk koers te zetten naar het Oosten.

VIERDE HOOFDSTUK.

TERUGKOMST IN NEW-YORK.

De vliegmachine bevond zich in een oogwenk op een hoogte van bijna vijf honderd meter, en toen Raffles vijf minuten later een blik wierp op den snelheidsmeter, die voor de bestuurders-plaats was vastgemaakt, bemerkte hij tot zijn voldoening dat het toestel op dat oogenblik bijna honderd tachtig kilometers per uur aflegde.

Wanneer er zich geen onvoorziene dingen voordeden, dan kon het niet anders of de vliegboot moest den trein binnen een half uur opnieuw hebben ingehaald.

Zij waren tien minuten onderweg, toen Henderson een kreet slaakte, en in de verte wees, naar de spoorbaan die zich onder hen vertoonde als een vierdubbele streep van glanzend zilver.

De reus meende den trein reeds te hebben gezien, maar het bleek spoedig dat hij zich had vergist, al was het dan slechts ten halve, want het was inderdaad een express die zijn scherpe oogen in de verte hadden waargenomen, maar hij kwam de vliegboot tegemoet snellen.

Het was een werkelijk indrukwekkend gezicht, den langen trein snel groter te zien worden, en tenslotte bliksemsnel onder de luchtreizigers te zien doorschieten, om binnen weinige seconden weder uit het gezicht te verdwijnen.

Maar de kreet, dien Henderson nogmaals tien minuten later opnieuw slaakte, had meer reden van bestaan!

Want thans viel er niet aan te twifelen, daarginds op ongeveer vijftien kilometers afstand in rechte lijn, was door den kijker duidelijk de

expresstrein te zien, die in ijle vaart voort-joeg naar Moberty.

De kapitein bracht zijn toestel juist boven de rails, en een opwindende jacht begon.

Met iedere minuut werd de trein groter en men kon hem nu reeds zeer goed onderscheiden met het bloote oog.

Een weinig verder beschreef de lijn een zeer groote bocht die de vliegmachine natuurlijk niet behoefde te volgen, daar zij de koorde van den boog kon volgen.

Op dat tijdstip was zij reeds zoo dicht bij, dat de achterste wagon zich nog nauwelijks vijftig meter van het vliegtuig bevond.

Toen de vliegboot de bocht afsneed, en dus wel terzijde van den trein moest vliegen op een hoogte van omstreeks honderd vijftig meter, zag Raffles door zijn kijker zeer duidelijk voor het portierraam van den tweeden wagon diezelfde gedaante staan, die het schot gelost had, Bianca Kirilef!

De vrouw staarde naar boven, naar de vlieg-machine, maar het was voor haar natuurlijk volkomen onmogelijk te zien, wie de inzittenden waren.

Maar moest zij niet vermoeden, dat de onverhoedsche komst van die vliegmachine, die opzettelijk zoo laag scheen te vliegen, kwaads voor haar voorspelde?

Ja, dat deed zij heel zeker, want plotseling liet zij haar onbewegelijke houding varen, liet het portierraampje zakken, stak het bovenlichaam

naar buiten en hief met een dreigend gebaar van machteloze woede de gebalde vuist op naar het vliegtuig, dat daar zoo trotsch en zegevierend den trein voorbij vloog en opnieuw de rails ging volgen, alsof het den spot dreef met het speelgoed, dat daar in een slakkengang achter haar aankroop!

Het duurde thans vrij wat langer voor de trein uit het gezicht was, die thans dezelfde richting volgde, maar binnen tien minuten was hij toch alleen nog maar door den kijker zichtbaar.

Het vliegtuig rees weder, om over een reeks lage bergen te kunnen vliegen, hervond het spoor weder, stak eenmaal de Missouri over, om weder een bocht af te snijden, en nog geen uur na het vertrek kwam het stadje Moberty in het gezicht.

Er werd hier blijkbaar veel aan industrie gedaan, want overal verrezen de hooge schoorsteenen, en langs den oever van de machtige rivier schaarde zich de eene fabriek naast de andere.

Reeds liet de kapitein het vliegtuig aanzienlijk dalen, en hij koos weer een goede landingsplaats op een tamelijk wel verlaten gedeelte van de rivier, aan de overzijde daarvan, en daar streek het toestel als een zeezwaluw luchtig neder op het water, en lag eenige minuten later veilig en wel gemeerd dicht bij den grooten steiger van een lederfabriek.

De drie mannen stonden gereed om zich aan wal te begeven.

Raffles richtte zich tot den kapitein en sprak ernstig:

„Ik ben u zeer verplicht voor den dienst dien gij ons bewezen hebt, Kapitein. Het zal u spoedig genoeg blijken hoe groot uw dienst inderdaad geweest is. Gij hebt uw aandeel gehad in den strijd tegen de Bende, en ik zal dit niet spoedig vergeten.”

Hij boog hoffelijk voor de beide vlieger-officieren, en het volgende oogenblik stonden hij en zijn metgezellen op den steiger.

De luitenant die weder zijn horloge had geraadpleegd, riep hem na:

„Over twintig minuten komt de trein binnen, en gij behoeft slechts de brug over te gaan, gij zijt dan binnen vijf minuten aan het station. Goed succes, en bedankt voor uw aangenaam gezelschap.”

Men wuifde elkaar nog eens toe, en toen liepen de drie mannen zoo vlug zij konden over de brug, staken de havenkade over, volgden een breede, korte straat, en stonden inderdaad binnen enkele minuten voor het morsige stationsgebouw, dat zich scheen te willen aanpas-

sen bij die omgeving van zwart beroekte fabrieken.

Raffles snelde aanstonds naar den stationschef, liet hem zijn aanstelling zien en zeide kortaf:

„Een kamer, waar wij ons snel kunnen verkleeden, wat ik u verzoeken mag! En houdt den sneltrein desnoods eenige minuten op, als wij niet bijtijds gereed mochten zijn.”

„Bedoelt gij den trein naar Saint Louis?” vroeg de stationchef.

„Ja, die over een kwartier binnen moet komen!”

„Dan behoeft gij u niet zoozeer te haasten, want die trein heeft minstens tien minuten vertraging.”

„Waarom is dat toe te schrijven?” vroeg Raffles, wiens wenkbrauwen zich fronsen.

„Er is onderweg aan de noodrem getrokken!”

„Door wie?”

„Naar het schijnt door een dame, die zeide dat er zich verdachte kerels in haar compartiment hadden vertoond.”

„Het is u zeker onmogelijk een beschrijving van die dame te geven?”

„Dat is het zeker, mijnheer! En als het soms om haar mocht zijn, dat gij u wenscht te vermommen, kan ik u wel zeggen, dat gij u die moeite kunt besparen, want zij is in de verwarring die er heerschte, omdat bijna alle reizigers waren uitgestapt, spoorloos verdwenen!”

Raffles beet zich op de lippen, hij begreep dat hij nogmaals door de sluwe misdadigster om den tuin was geleid.

„Waar geschiedde het ergens?” vroeg hij nog.

„Bij een klein gehucht, zoowat een half uur sporens hier vandaan, maar zij kan daar auto's genoeg vinden als zij wil, en er zijn daar heel wat wegen, die ze heeft kunnen inslaan. Waarom ze het gedaan heeft, dat begrijpt niemand!”

„Ik begrijp het,” hernam Raffles kortaf. „Adieu mijnheer, wij zullen u niet langer ophouden!”

En met die woorden wendde Raffles zich weder tot Brand en Henderson, die op eenigen afstand hadden gewacht, en zeide op gedempten toon:

„Ze is weg! De moeite is vruchteloos geweest!”

„Weg?” riep Brand woedend. „Hoe is dat mogelijk? Is zij dan uit den trein gesprongen?”

„Ze heeft iets beters en veiligers gedaan, ze heeft aan de noodrem getrokken. Waar ze nu zit, weet niemand, en ik heb niet veel lust, terug te keeren en naar haar te gaan zoeken zooals men in een hooiberg zoekt naar een naald. Het beste is, nu maar recht door te gaan naar New-

York, en daar van het oogenblik van onze aankomst af het hoofdstation goed in het oog te houden, al vrees ik dat ons dat niet veel zal baten. Zij kan natuurlijk heel gemakkelijk aan een voorstad-station uitstappen. Met dat al doet het mij leed dat onze brave kapitein in zijn ijver die bocht heeft afgesneden, zoodat zij onze vliegmaschine heeft gezien! Ik had ook aanstonds moeten begrijpen, wat zij daarna zou doen! Natuurlijk wist zij, dat wij minstens twintig minuten eerder dan de trein hier zouden zijn, en dat wij haar wel eens een leelijke kool zouden kunnen stoven, nu zij zonder eenige hulp en geheel alleen moet optreden! Het was voor haar het beste zich aan ons toezicht te onttrekken, en ik moet bekennen dat zij dat op een zeer schrandere wijze heeft gedaan."

"Zou zij inderdaad in deze streek onvindbaar zijn? hernam Brand weder, die met moeite zijn teleurstelling en woede kon beheerschen.

"Volkomen onvindbaar! Ik ken hier de buurt, dat schijnt zij ook te doen! Er is hier een zeer uitgestrekt weggennet, de bevolking is dun gezaaid, en men kan naar alle streken van de windroos ontkomen."

"Meng dan de politie in de zaak! Stuur die op haar af!"

Raffles haalde de schouders op en gaf ten antwoord:

"Dat zou volstrekt niets baten! Alles wel beschouwd kan haar in deze staten volstrekt niets ten laste worden gelegd, tenminste wat te bewijzen valt, tenzij een van haar helpers haar zou willen verraden! Maar al was het wel zoo, je kent het motief waarom ik haar juist zoolang mogelijk uit de handen der politie wil houden. Want al zouden de heeren met de blauwe petten haar ondervragen tot zij blauw zagen, ik bedoel natuurlijk de heeren, zij zou blijven zwijgen, en volstrekt niets loslaten, omtrent hare relatie met den Moloch. Ik echter bezit middelen, die haar wel tot spreken zouden dwingen! Laat haar dus nu maar loopen, we moeten rekenen op het toeval, dat haar te New-York weder met ons in aanraking brengt. Maar wij moeten dat toeval trachten te helpen. Wij moeten ons heele arsenaal van hulpmiddelen opnieuw en grondig herzien, wij mogen niets verzuimen wat er toe kan bijdragen haar in onze macht te brengen, wij moeten onze connecties vermeerderen, onzen voorraad vermommingen aanvullen, ik zeg je, Brand, dat er voor de eerste weken heel wat werk te doen zal zijn!

En nu zullen wij ons de twintig minuten wachters ten nutte maken om iets te eten!"

Zij traden de wachtkamer binnen en deden

zich tegoeed aan een van die practische koude lunchen, welke men in Amerika aan alle stations, zelfs de kleinste, kan krijgen en desnoods medenemen in een gemakkelijk mandje, voorzien van borden, glazen, vorken en messen, die men dan aan het volgende station eenvoudig weder aan den perronkellner terug geeft.

Juist toen zij gereed waren kwam de trein, met tien minuten vertraging, voor het perron aanrijden.

Zij stapten er in, en twee minuten later vertrok de trein weder.

Raffles ondervroeg nog eens den hoofdconducteur, maar die kon hem slechts de mededeelingen van den stationschef bevestigen. Men had de dame in kwestie eensklaps gemist, en daar het niet aanging om harentwille een geheelen trein met reizigers te laten wachten, zoo was men spoedig weder verder gegaan.

De man gaf een beschrijving van de zogenoemd overvallen dame, en al zeide hij dat haar haar zwart was, — uit de overige bijzonderheden maakte Raffles aanstonds op, dat het wel degelijk Bianca Kirilef was, die hem zoo slim door de vingers was geglipt.

Een paar uren later reed de trein het station van de groote stad Saint Louis binnen. Het is een zeer belangrijk spoorwegknooppunt, waar niet minder dan negen groote lijnen elkander ontmoeten.

Er stapten heel wat reizigers uit, anderen kwamen er voor in de plaats en na tien minuten ging het alweer voort, met onverminderde snelheid, door de staten Illinois en Indiana. Omstreeks vier uur in den middag werd Cincinnati bereikt, in den staat Ohio. Ook hier weder was een druk geloop van reizigers, die in en uit stapten, de locomotief werd verwisseld, zooals men een vermoeid paard vervangt door een versch, en weer snelde de trein voort, steeds verder naar het Oosten, en steeds dichter de stad naderend, die op honderdduizenden zulk een magische aantrekkingskracht uitoefent, New-York!

De schemering begon te vallen en de negerbedienden traden overal de lange wagens binnen om die voor den nacht te veranderen in slaapwagens.

Zij klaptten daartoe eenvoudig de zitbanken om, lieten daarboven kribben zakken uit de zoldering, zoodat er aan weerszijden van het middenpad twee rijen kooien ontstonden, de een omstreeks vier decimeters boven den vloer, de andere bijna een meter, zoodat het allesbehalve gemakkelijk was voor onhandige lieden in de bovenste rij kribben te komen.

Raffles was zoo verstandig geweest zoo spoedig hij kon een luxe compartiment af te huren, dat weliswaar zeer duur is, maar waarin dan ook maar twee bedden zijn, zoodat men geheel vrij is, de raampjes kan openzetten, hetgeen in de algemeene slaapwagens streng verboden is, waardoor de lucht daarbinnen al spoedig bijna niet meer is om in te ademen, een eigen waschfontein heeft, zoodat men des morgens niet met dozijnen andere reizigers een strijd op leven en dood behoeft uit vechten in de nauwe en bedompte waschkokjes en ook geen gevaar loopt of zijn hoofd te stooten tegen het bed van zijn bovenbuur, of op zijn teenen getrapt te worden of iets anders te ervaren, dat het reizen in Amerikaansche Pullman-wagens niet bepaald tot prettige uitspanningen maakt.

Het spreekt vanzelf dat ook Henderson een plaatsje kreeg in deze ruimte coupé, waar een goede fooi aan een der negers een flinke matras op den vloer had getooverd, en een paar extra dekens.

Raffles had nog een andere reden om zich zoo af te zonderen, behalve de behoefte aan frissche lucht.

Hij wist maar al te goed, dat het Kwade Oog in alle steden van eenige beteekenis en stellig in Saint Louis en Cincinnati zeer veel leden had, en dat het Bianca Kirilef maar een kort code-telegram had behoeven te kosten, om eenige van die Pende-leden op de hoogte te brengen. Zij kon inderdaad wel begrijpen, dat Raffles met den trein zou zijn verder gereisd, en de mogelijkheid was dus niet buitengesloten, dat er, met de vijftig of zestig andere reizigers, in een van de genoemde plaatsen eenige van die schurken op den trein waren gekomen, die hem in het oog moesten houden, — en als het slechts mogelijk was, hem op een stillen gang een dolk tusschen de ribben moesten stooten.

De nacht verstreek, zonder dat er zich iets bijzonders voordeed, en toen de drie mannen de volgende morgen ontwaakten was de trein Cincinnati reeds gepasseerd.

De dag verstreek tamelijk eentonig, en in onverminderde vaart snelde de trein voort door de staten Ohio en Sylvannie en New-Jersey. Er verstreek nogmaals een nacht en omstreeks tien uur in de morgen kwamen de drie mannen eindelijk na vele vermoeiende weken, na een reeks gevaarvolle avonturen, die hen menigmaal op den rand van het graf hadden gebracht, te New-York terug, waar zij wel spoedig weder zouden worden opgenomen in de maling van het leven, dat er met ongebreidelde kracht kookt en raast.

Raffles was er alleen uit vertrokken, en met

zijn beide trouwe metgezellen keerde hij er weder terug.

Met een huurauto liet Raffles zich onmiddellijk naar zijn hotel rijden.

Dat wil zeggen, de voorzichtigheid had hem geleerd, en hij gebruikte voor dien rit een andere taxi, wel wetend, dat zeker een half procent en misschien nog heel wat meer van alle New-Yorksche taxibestuurders in meer of minder nauw verband stonden met de bende van het Kwade Oog.

In het hotel waren eenige brieven aangekomen, aan Raffles onder diens aangenomen naam, graaf Duncan gericht. Hij bekeek vluchtig en haastig de handschriften, als zocht hij ergens naar, dat hij zeker niet vond, want hij liet de brieven onverschillig weder in zijn zak glijden, terwijl de lift Brand en hem vliegensvlug naar zijn kamer voerde.

Niet zoodra hadden zij de deur achter zich gesloten, of Brand vroeg:

„Verwacht je soms bericht van Sigrid Kaldrup?”

„Eigenlijk wel! Het was afgesproken. Niemand kan zeggen wat haar en haar vader onderweg van El Pazo naar New-York is overkomen. Wel is waar hebben alle dagbladen, die wij onderweg hebben gelezen, er met geen woord van gerept, maar dat zegt nog niets! Ik denk niet dat Kaldrup veel ruchtbaarheid heeft gegeven aan zijn reis!”

„Nu die stilte zal dan toch wel bewijzen, dat alles in de beste orde is,” meende Brand die zich reeds van zijn reisjas en colbert ontdaan had, want hij verlangde vurig naar een verfrisschend bad.

„Dat valt nog te bezien!” hernam Raffles hoofdschuddend. „Het is zeer wel mogelijk dat zij enig bericht heeft gestuurd naar onze kleine villa in een der voorsteden, die ik een paar maanden geleden heb gehuurd, en die zij alleen kent, niet eens haar vader! Ik ga mij aanstonds er even van overtuigen.”

„Maar Edward!” riep Brand op afkeurenden toon. „Dat noem ik toch waarlijk een groote dwaasheid! Je hebt toch immers niets anders te doen, dan even naar het huis van Kaldrup te telephoneeren, en te vragen hoe daar de zaken staan!”

Raffles keek Brand een oogenblik spottend aan en zeide toen meesmuilend:

„Misschien zou die dwaasheid nog heel wat grooter zijn, mijn waarde! Het schijnt dat de omgang met de leden van de bende je nog maar weinig omzichtigheid heeft geleerd! Begrijp je dan niet, dat op dit tijdstip het huis van Kaldrup zoo nauwkeurig mogelijk wordt bewaakt?”

„Door detectives meen je?”

„Zeer waarschijnlijk ook door detectives, maar hen bedoelde ik toch niet! Ik had het oog op de bende! Voor hen is de terugkeer van Kaldrup in ieder geval niet geheim gebleven, en daar zij door Bianca moeten weten, dat ik eveneens ben teruggekeerd, kun je er wel zeker van zijn, dat er daarginds in het huis aan de 20ste straat niets gebeurt of de Moloch wordt daarvan op de hoogte gebracht.”

„Maar Edward, een telefoongesprek!”

„Geen telefoongesprek, en geen brief, en geen telegram, en geen bezoek! Geloof mij, er kan daar niets geschieden, of een lid van de bende loert het af. Het is immers al vroeger ebleken, dat men Kaldrup niet kon telefoneeren, zonder dat het gesprek op een schijnbaar onbegrijpelijke manier werd afgeluisterd. Een nader onderzoek wees toen uit, dat men de draad die op het dak zijn huis binnenkwam eenvoudig had afgetakt, en langs die hulpdraad, bijna een K.M. lang, en die dwars over de daken was geleid naar een zolderkamertje van een oud huis, al het gesprokene tegelijk met Kaldrup of met zijn dochter kon opvangen.

„Goed, maar de politie heeft die hulpdraad ontdekt en dadelijk verwijderd.”

Maar Raffles haalde de schouders op, en hernam een weinig ongeduldig:

„Nu Brand, de Moloch is geen domkop! Die eer behoren wij hem althans na te geven! Die hulpdraad mag verwijderd zijn, een paar van zijn knapste mannen zullen haar op een andere plek en thans goed verborgen, wel weer hebben aangebracht! Ik kies het zekere voor het onzekere, en telefoneer liever niet!”

„Ga er dan zelf een bezoek brengen!”

„Dat nog veel minder! Dat zou op het oogenblik wel het domste zijn, wat ik zou kunnen doen. Het spreekt van zelf dat de bandieten, die zeer nauwkeurig op de hoogte zijn van alle treinverbindingen, weten, dat ik een half uur geleden te New-York ben teruggekeerd. Het verwondert mij genoeg, dat er nog geen aanslag op mij is gepleegd! En vandaag bewaken zij natuurlijk het huis van Kaldrup zorgvuldiger dan zij het ooit deden. Ik verpraat mijn tijd! Onze villa

ligt geen half uur rijdens hier vandaan, en ik kan dus in een uur terug zijn! Overigens, ik dien mij nu eenmaal aan onze afspraak te houden.”

Raffles had zijn slappe hoed reeds gegrepen en op zijn hoofd gedrukt.

Hij knikte Brand nog eens toe, die met genot naar het frissche plassen van het water in de porseleinen badkuip luisterde, daalde met de lift van de zevende verdieping weer naar beneden en stond een oogenblik daarna op straat.

Uit overmaat van voorzichtigheid liep hij bijna een blok ver alvorens hij een hem tegemoetkomende taxi aanriep, en hij gaf den chauffeur bevel, hem te rijden naar een plek die nog ongeveer vijf minuten loopens verwijderd was van het bescheiden landhuisje, dat Raffles aan de grens van de groote stad had gehuurd, om in geval van nood als toevlucht te kunnen dienen en waarvan hij het adres alleen had toevertrouwd aan de dochter van den spoorwegkoning.

De plek was gunstig, want het landhuisje lag tamelijk wel afgezonderd in een pas aangelegd villapark, waar de huizen volgens de Amerikaansche methode ver uiteenstaan.

Hij trad op het huis toe, opende het houten hek, en schreed door den voortuin, een wel wat weidsche benaming voor hetgeen niet veel meer was dan een grasperk met hier en daar eenige struiken, doorsneden door een smal grindpad.

Op de lage stoep keek hij nog eens om, en toen stak hij de kleine sleutel in het slot van de huisdeur, waarnaast op een klein koperen bordje niets anders te lezen stond dan de naam Duncan.

De deur ging open en Raffles trad binnen.

Hij sloot de deur, en maakte de brievenbus open.

Er lag slechts een briefje in, dat de zwakke lucht verspreidde van lavendel, de eenige odeur, welke Sigrid Kaldrup ooit gebruikte.

Hij trok de enveloppe haastig stuk en las:

„Kom om 's hemelswil onmiddellijk, zoodra gij dit gevonden hebt. Er dreigt ons een vreeselijk gevaar. Wees voorzichtig, want het huis wordt bewaakt. De kleine tuindeur is van den grendel ontdaan, en gij moet den sleutel nog hebben. Haast u! —

Sigrid.”

PIRATE
VIRGINIA CIGARETTES

VIJFDE HOOFDSTUK.

OPNIEUW IN DE KLAUWEN VAN DE BENDE.

Raffles bleef een oogenblikje met het briefje in de handen staan, met diep gefronste wenkbrauwen.

Hij bracht het briefje opnieuw voor zijn oogen en bekeek het aandachtig.

Er viel niet aan te twifelen, het was het briefpapier van Sigrid Kaldrup, met die eigenaardige, grijsblauwe tint, die het oog zoo weldadig aantreedt, en dat speciaal voor haar vervaardigd werd. Het was, nauwelijks merkbaar, doortrokken met de geur van haar lievelingsparfum.

En ten slotte, het was stellig haar schrift, een weinig onzeker misschien, als van iemand die geschreven heeft onder den invloed eener heftige gemoedsbeweging, maar het briefje was stellig door haar geschreven.

Nog een oogenblik stond Raffles in beraad, toen stak hij het briefje in den zak, en verliet het huis weder.

De weg was geheel verlaten, en het duurde eenige oogenblikken, voor er een huurauto voorbijreed, waarvan de chauffeur eerst weinig lust scheen te hebben, den verren rit te aanvaarden, maar die door het vooruitzicht op een ruime fooi tot andere gedachten werd gebracht.

Raffles liet zich tot aan de 19de straat rijden, dankte den chauffeur af, en ging haastig te voet verder, vastbesloten om zijn hulp te gaan brengen aan het jonge meisje, dat zoo dringend een beroep op hem deed.

Hij zorgde er wel voor, de 20ste straat niet in te gaan, overtuigd dat hij was, dat er zeker wel tien leden van de bende op den loer zouden staan, en ook omdat hij geenszins zeker was van het afdoende zijner vermomming, die eigenlijk alleen maar bestond in het rossige kneveltje, dat hij tijdens de reis had gedragen, maar volgde een smalle en stille straat, die achter de huizen om liep, en reeds zag hij in de verte de ongeschilde deur met den koperen knop, die zich bevond in den vrij hoogen muur, welke den tuin achter het huis van de Kaldrups aan die zijde afsloot.

Aan het begin van die zijstraat stond een groote auto stil, maar Raffles lette daar in zijn haast in het geheel niet op.

Hij was de tuindeur genaderd, haalde zijn sleutelbosch te voorschijn, en greep tegelijkertijd

met zijn linkerhand naar de koperen knop.

Op hetzelfde oogenblik voelde hij een verschrikkelijken verdoovenden schok, die hem in zijn volle lengte de straat deed meten, zonder dat hij echter den knop losliet.

Een siddering liep over zijn lichaam en toen verzonk hij in een duisteren nacht van bewusteloosheid.

Niet zoodra lag het lichaam stil of in de auto die had staan wachten, werd het levendig.

Degeen die naast den bestuurder zat, haalde ijlings den knop over van een krachtige batterij, en op hetzelfde oogenblik viel de hand van den man die daar tegen den muur lag, slap en krachteloos van den koperen deurknop omlaag.

„Is het in orde?” vroeg een vrouwenstem achter in den wagen, en dadelijk kwam het antwoord:

„Het is perfect gegaan! Als het aan mij had gelegen hadden wij den stroom aanstonds zoo sterk gemaakt, dat wij nooit meer last hadden gehad van Mijnheer Raffles.”

„Het is het bevel van den Moloch!” klonk weer de vrouwenstem op drogen toon. „En wat hij beveelt, je weet dat het moet worden ten uitvoer gebracht. Als hij maar niet te veel heeft gehad.”

„Het was een leelijke schok, en met volle kracht, maar hij zal er wel niet van zijn doodgegaan!” hernam de man met de batterij schouderophalend. „Vooruit Pete, rij op, voor er bemoeials op de vlakte komen.”

De chauffeur bracht snel de auto in beweging, die geen tien tellen later stil hield vlak naast het beweginglooze lichaam.

Twee mannen stapten vlug uit den wagen, liepen naar Raffles toe, namen hem op, en droegen hem haastig naar de auto.

Het was duidelijk te bemerken, dat men hier te doen had met geofende lieden, waarschijnlijk bankroovers, die gewend waren dergelijke dingen zeer snel en handig tot een goed einde te brengen.

„Nu is het maar de vraag of hij het werkelijk is!” meende degeen, die de batterij gehanteerd had, welke hij zooeven, vóór de auto zich in beweging stelde, had los gemaakt van de goed ver-

borgen draad, die den koperen knop met een krachtigen electrischen stroom had geladen.

De vrouw die achter in de auto verborgen had gezeten, trok den dichten sluier terzijde, waarachter zij haar gelaat verstopt had gehouden.

Het was Bianca Kirilef.

Zij beschouwde eenige oogenblikken aandachtig het wasbleeke gelaat van den man die zooeven aan haar voeten was neergelegd, en zeide tenslotte:

„Als hij niet John Raffles is, dan ben ik niet, die ik ben! In elk geval is het de man uit den trein, dat staat als een paal boven water! Trouwens, wij kunnen ons immers onmiddellijk zekerheid verschaffen.”

Zij stak de hand achtereenvolgens in alle zakken van den bewusteloze, en haalde tenslotte de enveloppe te voorschijn die den lichtgeparfumeerden brief bevatte.

Zij glimlachte boosaardig, zwaaide triomfantelijk met het papier, en riep uit:

„Hij is het! Er valt nu niet meer aan te twijfelen! Ja, vrienden, dat is het groote gemak als je over menschen beschikt, die uitstekend de hand van een ander kunnen nabootsen, zonder dat het te zien is. En dan een betrouwbare kamenier in het huis, en je bent er!”

„Dus dat papier is werkelijk van die meid?” vroeg de chauffeur.

„Het is van Sigrid Kaldrup in persoon!” antwoordde Bianca. „Marya heeft het weten te stelen, er een beetje lavendel aangedaan, zooals haar meesteres altijd gebruikt, toen de brief geschreven, en de truc zat in elkaar, ha, ha!”

„Nu, dan geef ik niet veel meer voor het leven van dezen man!” zeide de man naast den chauffeur droogjes. „Ik denk dat hij den nacht niet haalt!”

„Dat hangt er heelemaal van af, wanneer hij weder tot bewustzijn komt!” hernam de vrouw. „Dat kan uren, maar het kan misschien ook wel dagen duren, en de Moloch staat er bepaald op, Raffles eenige vragen te stellen, en ditmaal persoonlijk op de bekende plek! Weigert hij ze te beantwoorden, dan zullen wij de martelingen van den eersten, den tweeden en als het moet den derden graad op hem toepassen, en ik geloof niet dat zelfs een man als Raffles dan zou kunnen blijven zwijgen!”

Zij had even met haar kleine voet aan het bewegingloze lichaam geraakt, en vervolgde nu, zich voorover buigend, en tot den bewusteloze sprekend, alsof deze haar zou kunnen verstaan:

„Wie triumpheert er nu, mooie mijnheer? O, ik geef toe, dat je ons heel wat streken hebt

gespeeld, maar wie het laatst lacht, ha ha! die lacht het best!”

Weer stiet zij hem met den voet aan, bezielde alleen door haat, en vervolgde:

„Heb je je geheimen maar eenmaal opgebiecht, Raffles, dan zullen wij je toch wel koud maken, maar als belooning mag je dan spoedig sterven! We zullen je in den put werpen, in den bodem van de Ronde Toren! En dan zal de Hudson een paar dagen later op verren afstand je lijk wel eens aan wal spoelen!”

Terwijl de vrouw zoo sprak, met een stem die heesch klonk van wraakzucht en woede, was de auto reeds weggereden, volgde de 20ste straat over haar geheele lengte, nadat de chauffeur een korten hoofdknik had gewisseld met een man, die schijnbaar zonder eenige bedoeling voor een winkel-etage stond te kijken, raasde in volle vaart door Central Park, en belandde tenslotte op de Battery.

Een half uur daarna had zij de stad verlaten, den oever volgend van de Hudson, tot zij tenslotte stil stond voor een der oudste huizen van de stad, dat zeer slecht onderhouden bleek te zijn en bepaald nog moest dateeren uit den tijd toen de eerste pelgrimvaders uit Delft, na met de Halve Maan den Oceaan te zijn overgestoken, hier en elders op de kust voet aan land zetten.

Er waren nog sporen te zien van den ouderwetschen trapgevel, er was een stoep voor het huis, een Hollander zou gewaand hebben tegenover een van die oude patricierswoningen te staan, die men nog wel vindt aan oude, als slapende grachtjes in Leiden, Delft en Haarlem.

Het scheen echter in den laatsten tijd te hebben gediend tot een soort van pakhuis, want bijna overal waren de ramen vervangen door zware luiken.

Het huis stond aan een tamelijk smalle kade, en op twintig meters afstand van de voordeur, stuwde de Hudson haar troebele wateren voorbij.

Het was toen twee uur in den middag.

Even voor de auto stil stond, had de man naast den chauffeur zich omgewend, en de rechterhand van den gewonde opgelicht.

„Hij is er leelijk aan toe, geloof ik!” zeide hij op gedempten toon. „Er loopt een donker bruine brandstreep over zijn heele handpalm. Ik denk wel dat hij minstens vandaag nog bewusteloos zal blijven!”

„Er zal wel niemand zijn, die een middel weet om hem wat vroeger bij te brengen!” hernam Bianca schouderophalend. „Hij is erg taai, en zoo lang hij nog niet dood is, wat ik om een lief ding niet hoop, — zullen zij er hem wel boven op halen!”

„Hoe krijgen we hem eigenlijk ongezien binnen?”

„Je zeurt Pete!” hernam de vrouw knorrig. „Het zijn hier allemaal pakhuizen, voor het meerendeel verlaten, en bovendien rijden we die poort daar in, komen dan op de binnenplaats, en daar kan geen sterveling ons meer zien! Vooruit maar, Jim!”

De auto reed weer verder, draaide een vervallen poort binnen, waarvan de deur van binnen werd geopend door een man, met een afschuwelijk leelijk gelaat, die zeker aan lepra had geleden, en die waarschijnlijk de auto had zien aankomen, en stond stil in het midden van een morsige binnenplaats waaromheen het pakhuys was gebouwd, en waar allerlei afval lag, — leeg tonnen, pakkisten, en andere rommel.

Het was op den eersten blik te zien, dat het pakhuys zeker in vele jaren niet was gebruikt, want de meeste ruiten waren vernield, spinwebben hingen allerwege, en wat het duidelijkst sprak, er viel nergens eenig teeken van leven te bespeuren.

De mannen waren reeds uitgestapt, en een weinig knorrig vroeg Pete, wiens achternaam Lackehaye was:

„Waarom kon hij ditmaal niet in de brouwerij zijn? Waarom zoo'n verre afstand, met alle risico om door een agent te worden aangehouden?”

„Eenvoudig omdat de Moloch het zoo wenschte!” antwoordde Bianca koeltjes. „Er is in de brouwerij niet zooveel gelegenheid om, wanneer het moet, dezen of genen zonder eenig spoor te laten verdwijnen. En dat gaat hier wel! We zijn trouwens nog niet waar we wezen moeten en bereid je er maar op voor, dat jullie een ver-

moeiende tocht voor den boeg hebt! Dit is immers nog maar het begin! Neem hem op, en wissel elkander af, wanneer jullie moe worden. Wacht, daar liggen planken, maak er een paar aan elkander vast, en leg hem daar op, dan gaat het gemakkelijker.”

Het bevel werd zwijgend ten uitvoer gebracht en vlug ook, want klaarblijkelijk hadden al die vijf mannen een heiligen eerbied voor dat schoone schepsel, met haar prachtige blauwe oogen en haar prachtig blond haar, dat wel gesponnen goud scheen, wanneer de zon er op viel.

Niemand durfde er over spreken, maar iedereen wist, dat deze Bianca Kirilef zeer waarschijnlijk de eenige was, die de ware persoonlijkheid van den Moloch kende, en die zijn algeheel vertrouwen genoot.

De draagbaar was spoedig vervaardigd, de bewusteloze werd er op gelegd, twee mannen namen hem op, en de kleine stoet liep de binnenplaats over, nadat de poortbewaker de deur weder had gesloten, met een afschuwelijken grijnslach op zijn monsterachtig leelijk gelaat.

Aan de overzijde ging Bianca opnieuw een deur binnen, die zij met een zeer grooten sleutel moest openen, en de anderen volgden haar, door een na uwe, kwalijk riekende, flauwtjes hellende gang, waar het zóó donker was, dat zij zich telkens stootten aan uit den grond opstekende steenen, zoodat de dragers een paar malen gevaar liepen met hun last te vallen.

Lackehaye had zijn lantaarn echter reeds ontstoken en het flakkerend schijnsel bescheen de vochtige, uit metselsteenen opgetrokken wanden van de gang.

ZEDSE HOOFDSTUK.

DE RONDE KAMER.

Hol klonken de voetstappen van het zesttal in deze gang, waar zeker in vele jaren geen arbeider meer den voet had gezet.

Het geheele gebouw viel dan ook bijna in puin, en zelfs ondanks de ontzaglijke ervaring van alle takken van industrie in de Vereenigde Staten, die hare rijkdommen tot een ongekeerde hoogte opvoerde, dacht geen enkele ondernemer er aan deze pakhuysruimte te huren.

Het was slechts een verblijfplaats voor hon-

derden groote ratten, die in alle richtingen over den vloer stoven, en de indringers slechts noode schenen te dulden.

Hier en daar stond het water op den vloer zoo hoog, dat de mannen er tot aan de enkels moesten doorwaden.

Aan het einde van de gang wisselden de dragers om, en toen bereikten zij een kelder, waar een schier ondragelijke stank heerschte, en dien zij zoo snel mogelijk door liepen.

Weer haalde de jonge vrouw een sleutel te voorschijn, waarmede zij een stevige deur ontsloot, met ijzer beslagen, en opnieuw stonden zij aan het begin van een tunnel, die wel eindeloos geleek en die stellig moest behooren tot een oud, buiten gebruik gesteld gedeelte van het eerste rioleeringssysteem van New-York, waarvan echter tot op dezen dag de voornaamste gedeelten nog altijd in gebruik zijn.

De dragers vloekten en scholden elkaar uit, want de gang helde een weinig naar omlaag en het was niet zoo gemakkelijk de juiste richting te houden op den glibberigen grond, slijkerig en ijskoud.

Maar onverdroten ging Bianca Kirilef voort, naar het scheen steeds dieper de aarde in en zich niet bekommerend om het feit dat zij haar fraaie kleederen besmeurde met het zwarte, vuns riekende water dat op vele plaatsen uit spleten uit den wand droop.

Wel bijna een vol kwartier hadden zij zoo geloopt, in een ten naaste bij rechte lijn, toen de jonge vrouw weder halt gebod, een oogenblik met groote aandacht scheen te luisteren, en toen vroeg:

„Hooren jullie dat geluid wel?”

„Wat is het?” vroeg Lackehaye knorrig, die hartelijk verlangde naar het einde van dezen ondergrondschen tocht.

„Dat is de Hudson!” antwoordde de vrouw. „Hooren jullie dat klotsende geluid niet?”

„Maar dat is boven ons hoofd!” riep Jim de chauffeur uit.

„Dat zal wel uitkomen, want we zijn hier onder de bedding van de rivier!” antwoordde Bianca lakoniek.

„Ik kan niet zeggen, dat ik het denkbeeld aantrekkelijk vind!” bromde een van de dragers. „De zoldering kon wel eens bezwijken, en ik stel voor, om maar weer verder te gaan. Ik heb nooit van water gehouden en zeker niet van zoo'n massa tegelijk! Bovendien word die kerel op onze plank geweldig zwaar, laten we opschieten!”

De kleine groep stelde zich weer in beweging, en nu vergezelde hen steeds het dof gemurmel van het water, dat boven hunne hoofden voorbij stroomde, en waarvan zij wellicht slechts gescheiden waren door een granieten verwulft van hoogstens een meter dik.

Vijf minuten later was er van dit gerucht niets meer te hooren en zij hadden blijkbaar den tegenovergestelden oever bereikt.

„Nu zijn we er spoedig!” sprak Bianca, die zelve wel onvermoeibaar scheen te zijn.

„Ik hoop het!” zeide een van de dragers droogjes. „Raffles is ons al tot last geweest

als hij gezond was, — maar als half doode maakt hij het bijna nog erger!”

Bianca gaf geen antwoord, maar voerde het vijftal naar een open ruimte, zonder anderen toegang dan de tunnel waardoor zij gekomen waren, en een steenen trap aan het tegenovergestelde einde die reeds door haar bouw haren ouderdom verried.

Niet zonder moeite kreeg men den bewustelooze deze trap op, toen moesten zij nogmaals een vrij lange gang doorloopen en voor de derde en laatste maal ontsloot de vrouw een deur, van het hardste, dikste eikenhout vervaardigd, beslagen met geweldig dikke, ijzeren scharnieren, en voorzien van een ouderwetsch, maar blijkbaar zeer deugdelijk slot. Bovendien zaten er zware, duimdikke grendels op.

Een der mannen moest haar helpen om deze zware deuren op hare hengsels te doen draaien, en toen traden allen met hunne last een vertrek binnen, dat volkomen rond was, en omstreeks zeven meter in doorsnede mat.

Het leek wel een deel uit te maken van een hoogen toren, en dat was ook inderdaad het geval, want men bevond zich hier in een van die weinige, nog overgebleven forten, gebouwd als uitkijktorens, die een eeuw geleden dienst moesten doen in den strijd tegen de roodhuiden, die toen nog heerschappij voerden in vele streken van het reusachtige gebied, waar zij talloze eeuwen onbeperkt heer en meester waren geweest.

Men vindt aan de Hudson hier en daar nog enkele van die torens, die omstreeks vijf en twintig meter hoog zijn, soms nog hooger en van welker platte daken men den omtrek tot op zeer verren afstand kan overzien, zoodat de nadering van Indianen in de prairiën bijtijds gemeld kon worden.

Langen tijd had deze toren als een soort bezienswaardigheid gegolden, maar de moderne Amerikaan gevoelt, althans in zijn eigen land, weinig meer voor dergelijke overblijfselen, die ook eigenlijk weinig aantrekkelijks hadden, want het waren slechts logge steenen „pille-doozen” die alleen maar dienden als wachtpost voor een klein deel van het garnizoen.

Somtijds maakten zij deel uit van een soort van vesting, maar deze toren stond geheel afzonderlijk.

Bijna zes meter boven den vloer bevond zich in den muur een opening van omstreeks een meter hoog en vijf decimeters breed, waardoor licht en lucht naar binnen traden.

Oorspronkelijk had er langs den wand een trap geloopt, die naar boven voerde naar

het dak. Die trap was echter geheel weggebroken, en het leek volkomen onmogelijk uit deze kamer te ontsnappen, waarvan de stevig gemetselde wanden ruim een halve meter dik waren.

Bianca was naar het midden van de kamer getreden, waar een eigenaardig schemerachtig licht heerschte, stampte hier met den voet op den vloer, en zeide:

„Hier onder loopt een zijtak van de Hudson! Als je stil zoudt zijn, zou je het water op een diepte van tien meter kunnen hooren ruischen.”

Allen zwegen onwillekeurig, en inderdaad hoorde men zwakjes het gerucht van het murmelende water, waarover de toren was heen gebouwd.

„Is hier een luik in den vloer?” vroeg Lackehaye tenslotte, terwijl hij keek naar de oogen van de jonge vrouw, waarin thans een glans van duivelsch leedvermaak scheen, die de uitdrukking ervan geheel en al veranderde.

„Ja, maar iedereen kan het maar niet openen! Dat moet je weten! Zie je, daarnaast wat eerst de schoorsteen was, zit een verborgen veertje in die krul van het snijwerk aan de rechterkant. Als je er op drukt gaat het luik vanzelf open, maar zelfs de sterkste man zou er vruchteloos zijn krachten op beproeven, om het op de gewone wijze te openen.”

Zij was reeds op den schoorsteen toegetreden, tastte even terzijde daarvan naar het houtsnijwerk, waarmede de schoorsteenmantel versierd was geweest, en bijna aanstonds schoof midden in den vloer een luik van omstreeks een meter in het vierkant in goed geoliede gleuven terzijde.

Onwillekeurig traden de mannen terug van het duistere gat, dat zich nu vertoonde en waaruit het gerucht opsteeg, veroorzaakt door het klateren van het water daarbeneden.

„Hoe diep is dat wel?” vroeg Lackehaye, die wat bleek was geworden.

„Tien meters zeide ik je immers.”

„Ik bedoel het water?”

„O, hoogstens twee! Maar er zijn puntige rotsen, en iemand die van deze hoogte naar beneden stort heeft niet de minste kans om het te overleven, dat kan ik je wel verzekeren! Als hij niet aanstonds op de rotsen verpletterd werd zou de snelle stroom hem toch naar de Hudson voeren, en daar zou hij moeten verdrinken! En nu zal ik jullie moeten verzoeken

weer te maken dat je wegkomt, want jullie hebt je plicht gedaan, er zijn hier andere bewakers, en je weet wie hier zal komen, over een kwartier reeds.”

Zij had nogmaals op de veer gedrukt, en het luik schoof zachtjes weer op zijn plaats.

„We weten wie er komt,” zeide Lackehaye knorrig. „Maar ik zou eerst eens een dokter laten komen, als jullie die man daarginds ten minste in het leven wilt houden! Hij ziet zoo bleek als een doek, en hij zal zoo meteen wel het hoekje omgaan, als dat tenminste nog niet gebeurd is.”

Hij trad op Raffles toe, die door de dragers eenvoudig op den vloer was neergelegd, knielde naast hem, en raakte even het voorhoofd aan.

„Hij is ijskoud!” riep hij uit.

Maar Bianca haalde de schouders op en sprak:

„Hij knijpt er zoo gauw niet uit! En de Moloch zal hem zelf wel kunnen genezen, als hij dat wil! Maak nu maar dat jullie wegkomt, want ik wil niet dat de Moloch kan zeggen, dat ik niet tot in de minste bijzonderheden zijn bevelen heb uitgevoerd.”

„Komt hij hier, in deze kamer?” vroeg Lackehaye nieuwsgierig.

„Natuurlijk niet!” antwoordde zij ongeduldig. „Dit is een veel te gevaarlijke plek voor hem. Maar er zijn hier mannen die Raffles wel zullen wegdragen, zoodra het noodig is. Adieu, tot ziens, op de bekende plek zal ik jullie vanavond je belooning komen brengen.”

„En jij?”

„Ik ga mede om de anderen te waarschuwen!”

En zij volgde de mannen weder op de gang en schoof eigenhandig, nadat de deur weder in het slot was gedrukt, de grendels op hun plaats.

En als zij heel fijne ooren had gehad, en door hout van een decimeter dikte had kunnen zien, zou zij hebben kunnen waarnemen, hoe de gewaande zwaar gewonde overeind kwam zitten, zijn handen om zijn knieën sloeg, en peinzend bij zichzelf de opmerking maakte:

„Het is maar jammer dat zij niet hier is gebleven, ik had dan een aardig gesprek met haar kunnen hebben en... mijn middeltje op haar kunnen toepassen! John Raffles, — laten wij hopen dat je de grap niet wat al te ver hebt doorgedreven!”

ZEVENDE HOOFDSTUK.

DE MOLOCH.

Bianca vergezelde de mannen weder tot aan den kelder, waar zich de steenen trap bevond, vergewiste er zich van dat zij de tunnel weer ingingen, en sloot de deur achter hen dicht.

Toen ging zij de steenen trap weer op, maar nu ging zij niet de eerste gang weer in waarop de deur van de ronde kamer uitkwam, maar een korte dwarsgang, aan het einde voorzien van een soort van schietgat, waardoor in vroegere tijden zeker een ijzeren kanon den muil had gestoken, en dat thans van dikke tralies voorzien was. Zij naderde deze opening tot op een meter afstand, wierp een oogenblik een blik op den Hudson, die op twintig meter afstand voorbij stroomde, en scheen ergens op te wachten.

Een paar malen raadpleegde zij haar horloge met een snellen blik, om dan aanstonds weer naar buiten te kijken.

Er waren omstreeks tien minuten verstreken, toen een fraaie raceboot met een autostuur en van mahoniehout vervaardigd, snel kwam aanzetten, en vlak bij den ouden toren meerde.

De plek was hier volkomen verlaten, schepen legden hier nooit aan, daar er volstrekt geen reden voor bestond, en de eenige levende wezens die getuigen van het schijnbaar onbetekenende voorval konden worden genoemd, waren een paar dozijn meeuwen, die luid krijschend rond vlogen.

Er zat slechts een enkele man in de motorboot, die recht overeind ging staan met een hand op het stuur, en toen zijn hoed afnam, om even zijn voorhoofd droog te wrijven.

Met zijn zakdoek waaierde hij even als om vliegen te verjagen, en een en ander was zeker een afgesproken sein, want Bianca trad een oogenblik tot vlak voor het schietgat, en liet een schel gefluit hooren.

De man in de motorboot keek in het geheel niet op, ofschoon hij het moest hebben gehoord, maar zette zijn hoed weer op, stapte aan wal, legde zijn boot vast, aan den voet van een schraal boompje, en liep over het korte gras, dat hier aan den oever van den Hudson groeit, en dat maar niet wil tieren, zeker als gevolg van

de zoovele fabrieken, en verdween toen uit het oog.

Hij was zeker om den toren heengeloopen, en binnengegaan door de lage deur die van de rivier is afgekeerd, en waardoor men kan binnentreden zonder dat dit door iemand gezien wordt.

Bianca bleef onbewegelijk op dezelfde plek staan, en luisterde, een weinig voorover gebogen staande.

Er verliepen ongeveer vijf minuten en toen klonken er ergens in den toren zachte schreden, die bijna onmiddellijk weder wegstierven, gevolgd door het openen en weder sluiten van een deur.

„Hij is binnen!” mompelde de jonge vrouw, en haastig liep zij de korte gang weder terug, daalde de trap af naar den kelder, deed een pas of vijf, en hield toen stil voor een deur, zoo voortreffelijk verborgen in den muur, dat zelfs het scherpste oog haar niet zou hebben kunnen ontdekken.

Zij klapte op een zonderlinge wijze en dadelijk klonk het geluid van een doffe stem aan den anderen kant van de deur, die in een vreemde taal eenige vragen stelde.

Ook dit was zeker een vooruit afgesproken stelsel van wachtwoorden, de vragen en de antwoorden gingen snel heen en weder, toen werd de deur geopend en een man, in een blauw colbertcostuum gekleed, maar met een soort van zak over het hoofd die zijn gehele gelaat verborg, wenkte haar om naar binnen te komen, waarop zij in een vertrek trad dat geen enkel ander meubel had dan een tafel en een paar stoelen.

Het was hier zoo duister, dat men elkanders gelaatstrekken ternauwernood kon onderscheiden en de voorzorgsmaatregel van den man leek tamelijk wel overbodig.

Bianca was een weinig verbleekt, en zij, die zich nooit voor iemand gebukt had, nijdde zich nu diep voor dien man, en zeide stamelend:

„Ik groet u, Moloch! Ik ben hier gekomen zooals gij het bevolen hebt!”

„Is hij hier?” vroeg de aanvoerder van de

Bende, en aan de uitdrukking van zijn stem was duidelijk te hooren welk een belang hij hechtte aan het antwoord.

„Hij is hier, in de torenkamer, zwaar gewond door de electrische batterij, maar niet dood, Moloch!”

„Des te beter!” klonk de gedempte stem weder. „Sterven zal hij, maar eerst moet hij spreken! Hij bezit kostbare geheimen, en wat mijn voorgangers hem niet hebben weten te ontlokken, dat zal ik weten te doen! Zijn de anderen weg?”

„Ik heb hen weggestuurd, zooals gij bevolen hadt! Wij zijn alleen met hem.”

„Maar wij zullen niet lang alleen blijven, want ik weet met welken man ik te doen heb!” hernam de Moloch, met een dreigend gebaar. „Ik heb een van mijn beste kapiteins met vijf mannen hier ontboden, en zij kunnen elk oogenblik komen opdagen. Gij zult hen ontvangen bij de achterdeur, en binnenlaten.”

„Gij vreest hem toch niet Moloch?” Wij hebben hem zijn wapens afgenomen.

„Ik vrees niemand, Bianca Kirilef!” antwoordde de Moloch op kouden toon. „Ik wil alleen maar geen vergissingen begaan nu ik zelf de zaak ter hand heb genomen! Reeds te vaak heeft die man den draak met ons gestoken, het is tijd en meer dan dat, dat daar een einde aan wordt gemaakt! Weet je zeker dat de electrische stroom hem volkomen bewusteloos heeft gemaakt?”

„Volkomen! Ik heb de brandwonde gezien in de palm van zijn hand, het gelee op iemand die door den bliksem getroffen is!”

„Hij is in de ronde kamer?”

„Ja, daar hebben mijn mannen hem neergelegd.”

„Dan zal ik aanstonds eens met hem gaan praten! Wie heeft den sleutel?”

„Hier is hij,” antwoordde de jonge vrouw en zij liet den zwaren sleutel zien, waarmede de deur van de ronde kamer kon worden afgesloten.

„Het is goed! Gij zult mij vergezellen!”

„En de kapitein en zijn manschappen?”

„Dat is waar, wij zullen hun komst eerst afwachten!”

De Moloch haalde een met paalen bezet horloge te voorschijn, raadpleegde het en maakte een korte beweging van ongeduld.

„Het is reeds twee minuten over den tijd!” klonk zijn stem dreigend. „Men zal het toch niet wagen mij te laten wachten?”

Als een antwoord op dien ongeduldigen uitroep klonk er op de eenige deur, welke het

keldervertrek nog bezat behalve de geheime deur die naar den tweeden kelder voerde, eenige malen achtereens met korte en lange tusschenpoozen een geklop.

„Daar zijn ze!” hernam de Moloch. „Gij zult hen ontvangen. Zij mogen mij niet zien. Eigenlijk waag ik ditmaal meer dan ik kan verantwoorden.”

„Gij weet wel dat gij op mij vertrouwen kunt, Moloch!” zeide de jonge vrouw met vleierende stem.

„Dat weet ik, en het zou ook vreemd zijn als het anders ware, daar ik uw leven in mijn hand heb!” zeide de Moloch koud. „Ik zal mij in den kelder hiernaast begeven. Vraag de wachtwoorden, open dan de deur, breng hen naar de martelkamer hier beneden en voeg u weer bij me. Wij zullen naar de torenkamer gaan, te zamen, en als ik hulp noodig mocht hebben zal ik die spoedig genoeg kunnen inroepen. Trouwens, ik ben gewapend, en wij hebben dus volstrekt niets te duchten!”

„Ik denk wel dat hij tot vanavond bewusteloos zal blijven, Moloch!” hernam Bianca.

Reeds was zij naar de deur geloopt en wachtte, daar staande, totdat de Moloch zou zijn verdwenen door de geheime tusschendeur.

Pas toen deze achter hem was dichtgegleden, begon zij met radde stem de reeks vragen en antwoorden te wisselen, waaraan niet het minste mocht haperen, en die diende, om de Leden van de Bende dadelijk te identificeren.

Nu lichtte zij behoedzaam de zware klink van de deur op, en haastig traden zes mannen binnen, die eveneens met een motorboot gekomen schenen te zijn, want twee hunner droegen een blauw pak en een zeilpet.

„Wees welkom, kapitein Drummond!” zeide Bianca, zoodra zij den aanvoerder herkend had. „Doe snel de deur dicht, jongens, de deur is wel goed verborgen, maar bij hetgeen wij van plan zijn kan men niet te voorzichtig wezen.”

Zoodra de deur dicht was, vroeg kapitein Drummond:

„Wat is er hier eigenlijk gaande, Bianca? Ik ben erg nieuwsgierig! Ik kreeg een uur geleden een boodschap langs den gewonen weg, het schijnt dat de Moloch ditmaal zelf eens de handen zal uitsteken.”

De jonge vrouw maakte een verschrikt gebaar, legde den vinger op de lippen, en keek schuw naar den tusschenmuur, als vreesde zij, dat aanstonds de Moloch dreigend zou binnen treden.

„Spreek wat zachter, hij is al in den toren, en het is je niet geraten oneerbiedig over hem

te spreken. De tijden schijnen wel veranderd te zijn! Men durfde zelfs de namen van de vroegere aanvoerders niet noemen, dan rillend en bevend van ontzetting. En volgt mij nu, gij allen, ik moet u naar de martelkamer brengen waar gij zult wachten!"

Zij liep naar een hoek van den kelder, wees naar een der reusachtige zerken, in welks midden een ijzeren ring was bevestigd en beval kortaf:

„Til dien zerk eens op!"

Niet zonder moeite lichtten twee van de sterkste mannen den zerk uit zijn voegen en zetten hem op zijn kant.

Een vierkant gat gaapte nu, waaruit een mufte lucht opsteeg.

Het begin van een steile steenen trap was flauwtjes zichtbaar.

Een voor een daalden zij deze trap af, en Bianca, die de eerste was, fluisterde:

„Wees voorzichtig, want wij zouden hier gevangen zitten als ratten in een val! Twee mannen kunnen hem van buiten wel oplichten, maar zelfs die Hercules, die helper van Raffles zou niet in staat zijn hem van binnen af weer open te duwen, want je hebt geen houvast op die trap."

Het was noodig, de ruimte hier te verlichten met zaklantaarns, maar Bianca had spoedig den schakelaar gevonden van het electrische licht, dat gevoed werd door een complete installatie, krachtig genoeg om een paar lampen van 50 kaars brandende te houden.

Alleen de kapitein was hier nog geweest, en de anderen, ofschoon het schurken waren van de ergste soort, huiverden onwillekeurig bij het zien van de martelwerktuigen, die hier en daar waren geplaatst: een ouderwetsche rekbank, zooals zij gebruikt werden in de middeleeuwen, om de ongelukkigen die men tot bekentenis wilde brengen, langzaam de ledematen te rekken; een zoogenaamde IJzeren maagd, een groote, holle, ijzeren pop, waarvan de beide helften, draaibaar om scharnieren van binnen van scherpe ijzeren punten zijn voorzien, en die elkander langzaam naderen, terwijl het slachtoffer binnen in dit gruwelijk instrument werd opgesloten; een zware bank in den vorm van een kruis, waarop scherpe dwarslatten werden gespijkerd en waarop de veroordeelde werd uitgestrekt en vastgebonden, opdat hem met een ijzeren handspaak een voor een de beenderen werden stukgeslagen; een vat met honderden spijkers, waarin de veroordeelde werd heen en weder gerold, een wurgpaal, en ook een gewone galg. En nog was hiermede de

lijst van afschuwelijke martelwerktuigen niet voltooid, want in een hoek was een soort zetel gemaakt, waarop het slachtoffer zoodanig met riemen werd vastgebonden, dat het hem onmogelijk was zelfs het hoofd ook maar een streep te bewegen, en dan kwam van een hoogte van omstreeks vier meters een druppel water met gelijke, korte tusschenpoozen neervallen, midden op het voorhoofd van den man, niets dan een enkele druppel water, maar die de krachtigste menschen krankzinnig maakte, en hen de verschrikkelijkste martelingen deed uitstaan. Soms kwam de dood reeds na enkele dagen, soms eerst na een week.

Maar dit waren alle ouderwetsche zaken, en de Moloch was een buitengewoon modern man. Hij had nog verfijnder martelingen weten te bedenken, waarbij de electriciteit een groote rol speelde, en de ergste pijnigingen waren hier misschien besloten in een klein, sierlijk kastje van mahoniehout, niet grooter dan een handbreed in het vierkant.

„Wel een prettig kamertje, nietwaar?" vroeg Bianca ironisch, terwijl zij weer haar hartelijk lachje deed hooren. „Ja, Raffles zal het hier goed hebben!"

„Wat is dat? Je hebt hem dus waarachtig weten te vangen?" riep Drummond met een schreeuw van vreugde uit. „Dat is kapitaal gedaan, meid! Je verdient waarachtig om onze aanvoerster te worden!"

De vrouw wierp hem een eigenaardigen blik toe, dien Drummond pas veel later zou begrijpen en zeide toen langzaam:

„Misschien word ik dat ook nog wel eens! En nu moet ik jullie verlaten, ik word gewacht voor een zeer belangwekkend onderzoek. Wij moeten gaan zien of Raffles dood of levend is!"

„En als hij nog leeft?"

„Nu, dan zal het aan hem zelf liggen of hij in deze kamer terecht zal komen of niet," antwoordde de vrouw schouderophalend. „Let goed op het sein, Drummond, en kom dan onmiddellijk naar de ronde kamer, want dan dreigt er gevaar!"

„Zouden wij niet liever dadelijk meegaan?"

„Neen, dat wil de Moloch niet! Hij wil eerst alleen met Raffles spreken, natuurlijk als hij al bij kennis is, wat ik niet geloof! Tot straks, jongens!"

Zij snelde vlug het lugubere keldervertrek weder uit, beklom de steile trap, kwam weder in den bovensten kelder, en liet zich de deur openen door den Moloch, echter niet dan nadat zij opnieuw de wachtwoorden had moeten noemen.

De tusschendeur werd nu opengelaten, opdat de bandieten des te vlugger te hulp zouden kunnen komen als het noodig was, en het tweetal beklom zwijgend de steenen trap naar boven.

Toen zij in de gang waren gekomen, bleven zij een oogenblik doodstil luisterend staan en gingen pas verder, toen zij volstrekt niets hoorden.

Bianca sloop toe op een zeer klein kijkgat, dat zich terzijde van de zware deur in den steenen muur bevond, tuurde er een oogenblik door, en zeide toen, als iemand die niet behoeft te vreezen beluisterd te worden:

„Hij ligt nog juist zooals we hem hebben neergesmeten. Ik geloof dat hij er leelijk aan toe is, maar hij zal wel weer opkikkeren!”

„En vlugger dan je denkt, Bianca! want ik heb een electriseertoestel bij me, dat hem wel spoedig weder bij kennis zal brengen. Maak de deur open!”

Bianca had den sleutel al in het slot gestoken,

draaide hem om, en nam hem er weer uit. En daardoor deed zij iets heel onverstandigs, zooals haar maar al te spoedig zou blijken!

Zij schoof de zware grendel terug, opende de deur op een kier, en trad haastig binnen, door den Moloch op den voet gevolgd.

En zóó vast rekende hij er op, dat men zijn bevelen ten uitvoer had gebracht, dat hij niet eens zijn revolver in de hand nam, maar binnen ging en de deur op een kier liet staan.

In de schemerachtig verlichte cel met zijn hooge, dikke wanden, en waar het hooggeplaatste venster nu een lichtgele vierkante vlek wierp op den grijzen muur, traden zij langzaam naar den hoek waar Raffles gelegen was, en toen zij daar bijeen stonden, sprong Raffles plotseling op de been, vlugger dan de gedachte en zeide met zijn luide, krachtige stem:

„Wees welkom, Moloch! Aangenaam eindelijk eens persoonlijk met u kennis te maken!”

GENIET!

NORTH STATE

CIGARETTES

ACHTSTE HOOFDSTUK.

DE ONTSNAPPING.

Wat er nu volgde, geschiedde in de letterlijke beteekenis in een ondeelbaar oogenblik.

Met een krieschenden schreeuw van dolle woede, zelfs niet bedenkend dat zij ongewapend was, wilde Bianca zich op Raffles werpen, maar met een enkele beweging slingerde hij haar van zich af en bracht de hand naar zijn zak, op hetzelfde oogenblik dat de Moloch zijn eigen revolver gegrepen had.

Eenmaal schoot Raffles, maar de kogel miste, op een halven streep na. Maar de Moloch was reeds bij de deur, en stond het volgende oogenblik weder buiten, de zware deur in het slot werpend, vóór Raffles haar had kunnen bereiken. Want hij was een zeer scherpzinnig man, de Moloch, maar hij was bovenal voorzichtig, stelde zijn leven op prijs, en had het er nu eenmaal op gezet, zijn doodsvijand levend in handen te krijgen.

Het volgende oogenblik weerklonk een scherp fluitsein door den toren, en Raffles wist wat het te beteekenen had.

Binnen vijf minuten zou de deur weer opnieuw geopend worden, maar nu zou een halfdozijn bandieten binnenstormen en hem overweldigen.

Hij keek om naar de vrouw, die op den grond was gevallen, en met sidderende vinger naar haar kleine browning zocht, en zeide vroolijk:

„Aha! Dat is een ware opluchting voor mij, en ik zie dat ik mijn domheid nog kan goedmaken! Mag ik u vriendelijk om dien zwaren sleutel verzoeken, dien gij veel beter aan de buitenzijde op het slot had kunnen laten steken? Een beetje in de war door de opwindende, warschijnlijk! Ja, zulke ondernemingen grijpen ons vaak heftig aan. Wat is dat? Zoudt ge werkelijk dat kleine ding tegen mij durven gebruiken?”

De vrouw had zich op een knie opgericht, na eindelijk haar browning te hebben vrijgemaakt, en wilde het met van haat fonkelende oogen op Raffles richten, maar hij was haar juist even te vlug af, greep haar pols, en ont-rukte haar het wapen, dat hij haastig in zijn eigen zak liet glijden, ofschoon zij als een wild dier naar hem schopte en beet.

Zij deed een bijna belachelijke poging den sleutel nog door het raam te werpen, dat op

een hoogte van zeven meter boven den grond was aangebracht, en toen gaf zij zich gewonnen, bleeker dan een doode, en sidderend als een espenblad.

Raffles raapte den gevallen sleutel rustig op, liep vlug naar de deur, stak de sleutel van binnen in het slot en draaide hem een paar maal om.

„Ziezoo, dat zal wel tien minuten houden, denk ik!” zeide hij opgewekt. „Het doet mij meer leed dan ik u zeggen kan, madame, dat mijn vrij gevaarlijke onderneming met geen beter resultaat bekroond werd, want eerlijk gezegd, had ik gehoopt, dat ik den Moloch dan tenslotte toch in handen zou krijgen, en nu zal ik mij er toe moeten bepalen vroeger dan ik dacht, afscheid van u te nemen!”

De vrouw liet een gillend lachje hooren, en krieschte spottend:

„Afscheid nemen? ha, ha! Dat zou je wel willen! Je kunt hier niet weg, je zit hier als een vogeltje in zijn kooitje, en wat had je nu eigenlijk aan dien sleutel?”

„Wel, met dien sleutel heb ik de deur afgesloten, omdat ik niet van onverwacht bezoek houd, en om hier ongehinderd weg te kunnen gaan.”

„Weg te gaan? Door de deur soms?”

„Nee, want die is stevig gegrendeld! En ik ben geen gek!”

„Door dat venster dan? Het kozijn is zeven meter hoog, het is getralied, gij hebt geen touw, en gij kunt u langs den gladden muur onmogelijk laten zakken.”

„Ook niet door het venster madame, maar door dat luik!”

Bianca, die bevend tegen een muur leunde, verbleekte en herhaalde bijna toonloos:

„Het luik? Je kunt het niet open maken!”

„Geloofst ge dat?”

Raffles keek haar een oogenblik glimlachend aan, trad toen, zonder zich al te zeer te haasten, op den schoorsteenmantel toe, drukte op de verborgen veer in de gebeeldhouwde krul, en onmiddellijk schoof het luik van zijn plaats, het gat werd zichtbaar, en dadelijk klonk weer dat onheilspellend ruischen van het

snel voortvlietende water over de puntige steenen daar beneden.

Bianca bleef Raffles gedurende eenige oogenblikken met een strak gelaat aanstaren, en vroeg toen heesch:

„Dus, je was heelemaal niet bewusteloos?”

„Geen seconde geweest, madame!”

„En, hoe kan dat? Heb jij dan werkelijk kennis aan den duivel?”

„Neen, madame, maar wel aan gummi-hand-schoenen!” antwoordde Raffles glimlachend.

„Gij weet niet, welk een voortreffelijke bescherming zulk een voorwerp kan bieden tegen electrisch geladen, koperen deurknoppen! Ziet gij, ik heb een zeer sterk geheugen, ik dacht op het laatste oogenblik nog aan dien koperen knop, en ofschoon ik u eerlijk moet bekennen dat ik niet twijfelde aan de echtheid van den brief, die mij naar het huis van Sigrid Kaldrup riep, die tuinleur vond ik bij nader inziens een weinig apocrief, de koperen knop kwam mij in de gedachte, en haast werktuigelijk stak ik den gummi-handschoen bij mij.”

„Maar, de brandstriem in je handpalm?”

„Bruine verf, madame! Was het niet natuurgetroouw? Ik heb uw auto heel goed gezien en ik wist dat zij minstens vijftien seconden noodig zou hebben om van den straathoek naar de tuinleur te rijden, tijd dus in overvloed om mij snel te ontdoen van den handschoen, en dien zelfs onder de reet van de tuinleur te doen verdwijnen, want ik begreep wel dat ge mijn zakken zoudt onderzoeken, en de toer zou dan spoedig aan den dag zijn gekomen.”

„Maar, je bewusteloosheid? Mijn hemel, kan iemand zoo comédie spelen?”

„Louter oefening, madame!” En gij vraagt mij nu naar een paar kleine geheimpjes, die ik van de Japanners geleerd heb, en door welker toepassing het lichaam stijf en schijnbaar gevoelloos wordt, ofschoon de geest waakzaam blijft, die ik u maar liever niet zal verraden!”

Hij hield even op, luisterde, en zeide glimlachend:

„Ik geloof dat uw lieve vrienden daar al aankomen! Het spijt me zeer, ik had zoo gaarne wat willen blijven!”

Met iets van bovennatuurlijke vrees staarde Bianca Kirilef nog altijd naar Raffles alsof zij een spooksel zag.

Dat een man de dolzinnige stoutmoedigheid zoo ver zou durven drijven, zich ter bereiking van een niet eens nauwkeurig omschreven doel in zulk een verschrikkelijk gevaar te begeven, dat was meer dan zij zich kon voorstellen.

En voor het eerst begon zij iets als bewon-

dering en ontzag te gevoelen voor dien geheimzinnigen tegenstander, die het, slechts geholpen door zijn eigen verstand en twee vastberaden vrienden, durfde opnemen tegen een geheele, duizendkoppige bende, uitstekend georganiseerd, en die beschikte over alle hulpmiddelen, welke techniek en wetenschap slechts kunnen bieden.

Toch haalde zij minachtend de schouders op en zeide spottend:

„Je ziet intusschen dat je er niet veel bij gewonnen hebt! Je had je de moeite wel kunnen besparen, je weet nog altijd niet wie de Moloch is, en je zult het nooit te weten komen! Je hebt zijn gezicht niet kunnen zien!”

„Maar wel zijn gestalte, madame, en ik heb zijn stem gehoord, wat nog veel meer waard is! Ik zeg u dat ik die stem niet zoo spoedig zal vergeten, ook al was zij gedempt door den kap.”

Bianca beet zich op de lippen, en zeide toen hoonend:

„Aan die kennis zul je ook niet zooveel hebben! Weet je dat die put tien meter diep is?”

„Dat is niet zoo veel!”

„Daar beneden zijn puntige steenen, een val, en je bent voor de haaien!”

„O, maar ik denk niet te vallen!”

„Ben je daar zoo zeker van?”

„Heel zeker!”

„Maar mijn vrienden staan al voor de deur!”

„Dat hoor ik! Zij hebben de grendels al terug geschoven!”

Inderdaad, met geweld waren de grendels vlug teruggeschoven, men rukte aan de deur, en zelfs door het dikke hout klonken de vloeken der teleurgestelde bandieten.

„Mijnheer de Moloch schijnt er zelf niet bij te zijn!” hernam Raffles ironisch. „Hij wil zeker niet gaarne herkend worden door die lieden! Uitstel van executie, ik geloof dat hij binnen een week voor den rechter zal staan!”

„En wie zou je daarbij moeten helpen, John Raffles?” riep Bianca op spottenden toon.

„Wel, dat zult gij zelf doen!” antwoordde Raffles, thans op zeer ernstigen toon, en het volgende oogenblik stond hij vlak voor haar, greep haar stevig bij de bovenarmen, en bracht zijn gelaat dicht bij het hare, om haar met zijn groote grijzen oogen doorborend aan te zien.

„Wat wil je?” stamelde zij ontzet. „Wil je me dooden?”

„Ik dood geen vrouwen, en zeker niet die van jouw soort!” antwoordde Raffles snijdend.

„Neen, tracht je blikken niet af te wenden, het zou je niet baten! Je bent al in mijn macht.”

Hij voelde dat het lichaam van de vrouw zich

verstrakte in zijn greep, en dat zij haar oogen onmogelijk meer van de zijne kon afwenden.

Hij liet haar los, en zij stond wankelend stil.

Het was duidelijk dat zij volkomen willoos was, en nog sneller gehypnotiseerd dan Raffles durfde hopen.

„Ga tegen dien muur staan!” beval Raffles kortaf.

Zonder den minsten tegenstand te bieden gehoorzaamde de vrouw onmiddellijk.

Raffles stak de hand in zijn vestzak, rukte met zijn nagel de voering open, en haalde uit een verborgen zakje een voorwerp ter grootte van een erwt, van een helder groene kleur.

„Doe je mond open!” beval hij.

Langzaam openden zich de lippen van de vrouw, en aanstonds wierp Raffles haar de groene pil in den mond, hield deze dicht, en sloot haar neusgaten om haar tot slikken te dwingen.

Hij keek aandachtig naar de verandering van haar wezenstrekken en hoe de strakke glans uit haar oogen verdween, die wel ondoorzichtig schenen te worden.

Er verliep bijna een volle minuut en toen weerklonk plotseling een daverende slag, de bandieten hadden blijkbaar de deur met bijlen aangetast!

„Drommels, zij gaan paardenmiddelen toepassen!” bromde Raffles ongeduldig. „Daar had ik niet op gerekend, en ik vrees dat de tijd mij zal gaan ontbreken. Waar een gat is, daar is gelegenheid om den loop van een revolver door te steken, en dan trek ik natuurlijk aan het kortste einde. Nu, wij zullen doen wat in onze macht is!”

Hij wachtte nog een oogenblik, tot Bianca een geluid liet hooren, dat veel op een snik geleeck, en dreigde neer te storten.

Hij ving haar op in zijn armen, vlijde haar neer op den vloer, boog zich dicht over haar heen, en vroeg op zachte maar doordringende toon:

„Luister nu goed, Bianca! Je weet wie de Moloch is, nietwaar? Geef mij zonder omwegen antwoord!”

„Ja, ik weet het,” klonk nauwelijks verstaanbaar de stem van de vrouw.

„Ik wil, dat je mij zijn naam zult noemen, waar hij woont, wie hij is!”

De lippen van de vrouw bewogen, maar Raffles kon onmogelijk verstaan wat zij antwoordde, want oorverdoovend klonken thans de herhaalde bijslagen op het hout van de deur, waarvan het paneel reeds begon te versplinteren.

Raffles richtte zich op de knieën half op,

na vruchteloos gepoogd te hebben door zijn oor vlak bij den mond van de vrouw te houden, iets van het antwoord op te vangen, en beet zich op de lippen.

Hij wierp een blik op de deur, waardoor zoojuist het glinsterende hoekje van het lemmet van een bijl te zien was gekomen, en mompelde:

„Vijf minuten meer, en ik zou het hebben geweten! Zou ik haar kunnen medenemen met mij? Neen, dat is onmogelijk in haar toestand, zij zou den schok wellicht niet overleven en bovendien, durf ik mij niet met haar gewicht bezwaren. Tot een latere gelegenheid dan, madame, en au plaisir! Ik geloof dat het hoog tijd is om beenen te maken!”

Raffles trad vlug naar den rand van het gat, en tuurde naar beneden.

Hij zag vaag het witte gekuif van de golfjes, die braken op de puntige steenen.

Vruchteloos echter zocht hij naar eenige steun in de gladde zijwanden van de put, die vochtig, glibberig en groen uitgeslagen waren.

„Het zal toch nog lastiger blijken te zijn dan ik vermoedde!” riep hij uit. „En wat maken die lieden een haast! Is mijn huid hun dan werkelijk zooveel waard?”

Hij keek even rond, en plotseling scheen hem iets in de gedachte te komen.

Zooals wij reeds zeiden, bevond er zich in het geheele vertrek niets anders dan een ouden schoorsteen, waaraan de eikenhouten mantel nog gedeeltelijk bevestigd was.

De schoorsteenmantel zelf was met zware metselsteenen dicht gemaakt.

Raffles trad er haastig op toe, en met een paar duwen van zijn krachtige schouders deed hij den houten schoorsteenmantel krakend losvliegen, zoodat een wolk van grijs stof opvloog.

Hij rukte den mantel, die bijna twee meter lang was, geheel los, keerde er mede terug, en legde hem dwars over de opening van den put heen.

De uiteinden staken er nauwelijks een paar decimeters overheen, maar dat was juist voldoende!

„Nu een koord!” mompelde Raffles, terwijl met verdubbelde kracht de bijslagen de deur beukten, die over enkele oogenblikken zou zijn bezweken.

De woedende bandieten traptten er uit alle macht tegen om het werk van de bijlen te verlichten.

Toen viel zijn blik op Bianca Kirilef, die wezenloos tegen den muur leunde, met haar

prachtige, zijden avondcape naast zich, als een oud vod neergeworpen.

Hij raapte het kledingstuk haastig op, taxeerde het, bevond de zijde zeer sterk, opende de tasch, die naast haar lag, haalde er een stevig tornmes uit, en sneed vlug een achttal reepen van een decimeter breed en meer dan een meter lengte uit het kledingstuk, die hij haastig aan elkaar begon te knopen.

Het uiteinde maakte hij vast aan het midden van de eikenhouten gebeeldhouwde plank, en toen knalde juist het eerste schot, en een kogel, op goed geluk door het gekerfde paneel van de deur heengejaagd, sloeg tegen den muur te pletter.

„Zij hebben een wel wat hardhandige manier om iemands vertrek te bespoedigen!” mompelde Raffles, terwijl hij zich van zijn jas ontdoed, die hem maar zou hinderen.

Toen zette hij zich schrijlings op de plank, werkte zich naar het midden van den put, sloeg het linkerbeen over den houten draagbalk, liet zich aan zijn handen neer als een volleerd turner, greep toen het zonderlinge koord, dat hij zelf gemaakt had, en liet zich behoedzaam zakken, terwijl nu boven zijn hoofd de revolver-schoten als mitrailleurvuur hagelden, zonder iemand of iets anders te deren dan de steenen van den muur.

Toen hij aan het einde van de reep was, kon hij juist met de teenen een platten steen bereiken, op den bodem van den put.

Wild bruischte het water over zijn voeten, en het was op deze plek stikdonker, maar op eenigen afstand zag hij het daglicht schemeren.

De tocht was gevaarlijk, door die tunnel, met puntige rotssteenen bezaaid, en waar het water wisselde van een diepte van vijftig centimeters tot een van bijna twee meters, maar hij wist dat het zijn eenige kans op behoud was, en hij waagde het er op.

Hij klemde zich vast aan den ongelijken wand, en stapte tastend van steen tot steen, met het water nu eens aan zijn middel, dan tot aan zijn knieën, terwijl het hem het volgende oogenblik bijna bedekte.

Hij had bijna het uiteinde van de tunnel bereikt, waar het water zich nu vrij uitstortte, toen hij boven het gebulder van de golven uit, het woeste getier van de bandieten hoorde, die zeker zooeven de ronde kamer waren binnengedrongen.

Dat zij hem zouden volgen langs dezen weg was onmogelijk, want Raffles had de voorzorg genomen, zoodra hij beneden was, de draagbalk met een ruk naar omlaag te trekken.

Hij begreep dat hij zich moest haasten.

De schurken zouden begrijpen, dat hij kans had gezien om langs den put en den tunnel te ontluchten, en pogen hem nog den pas af te snijden.

Hij wierp zich in het water, en zwom met krachtige slagen de tunnel uit en de Hudson op.

Hij bleef zooveel mogelijk onder water zwemmen, genietend van de koelte, die hem omgaf, na de vunsheid van zijn kerker.

Hij had zich nog zelden zoo opgewekt en monter gevoeld!

Wel was zijn oorspronkelijk plan mislukt, maar hij wist dat de Kaldrops in veiligheid moesten zijn, hij wist ook dat de toren voortaan niet meer gebruikt kon worden door de Bende, en bovenal, hij had de stem gehoord van den Moloch, en die zou hij niet zoo spoedig weer vergeten!

Een vijftigtal meters scheidden hem van de plek, waar de mahoniehouten motorboot van den Moloch gemeerd was, en het leek Raffles een voortreffelijke grap er juist met dit vaartuig vandoor te gaan!

Misschien had het wel een merkteeken, ten behoeve van de belasting-ambtenaars.

Hij zwom zoo snel hij kon, en hij heesch zich aan boord van de boot, kletsnat maar vroolijk, juist terwijl de bandieten uit de deur van den toren kwamen stormen, en zich naar den oever spoedden.

Hij ging achter het autostuur zitten, na de tros vlug te hebben losgemaakt, haalde den hefboom over, en als een gespoord ros snelde de renboot over het water van de Hudson, beschreef een grooten boog, en voer terug naar New-York, naar de vrijheid!

Maar weer wachtte Raffles een teleurstelling, want toen hij de boot, die vruchteloos gedurende tien minuten achtervolgd was door de veel langzamere van de bandieten, bij de Brooklyn brug had gemeerd, en haastig het scheepje had onderzocht, moest hij tot de ontdekking komen, dat het niet het allergeringste merkteeken bezat, zelfs van den Kermath motor waren de fabrieksletters en het serie-cijfer met de grootste zorgvuldigheid weggevoerd!

